

KOH KAI

云鬓添香

4

ทองซึ้งยาทอง 狂上加狂 เขียน
Honey Toast แปล

คำนำ

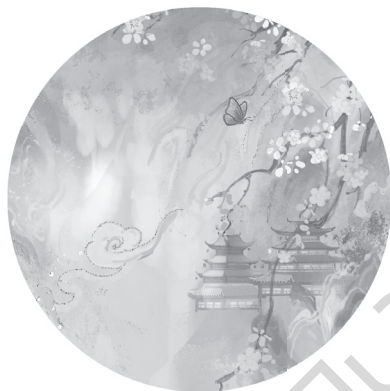
หลังจากหนานหลินเฟิงเล่นงานผู้บัญชาการกองทัพกบฏคนใหม่ อย่างฉิวเฉียดไปได้ยกหนึ่ง แต่อีกฝ่ายกลับหนีรอดไปได้ คราวนี้เขาถึงกับ ยอมสลดคราบบุรุษจอมเสเพลมาอยู่แนวหน้าเพื่อเด็ดชีพฉิวเฉียดและจัดการ ชาวเถียงมวี่ที่ฉวยโอกาสโจมตีทหารต่ำเว่ยโดยเฉพาะ

ทางด้านซูลั่วววินก็กลับมามองเห็นอีกครั้งอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ในเมื่อ เป็นเช่นนั้นนางก็ตั้งใจว่าจะอยู่ข้างกายคอยช่วยเหลือหนานหลินเฟิงอย่าง สุดความสามารถ เรียกได้ว่าคู่นี้สมกับเป็นกิงทองใบหยกโดยแท้เลยล่ะค่ะ

ระหว่างนั้นหนานหลินเฟิงถูกเปิดโปงว่าสมรู้ร่วมคิดกับกองทัพกบฏ ทั้งยังถูกกล่าวหาว่าขโมยเงินเข้าค่ายเสเปียงเซียนชื่ออย่างไม่ชอบมาพากล แล้วที่นี่เขาจะเอาตัวรอดจากข้อหาเหล่านี้ไปได้หรือไม่ และซูลั่วววิน จะช่วยเหลือสามีของนางอย่างไร ถ้าพร้อมแล้วไปร่วมเอาใจช่วยพวกเขาทั้งคู่ ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ซู่ววินแลงจุ่มพิตกับหานหลินเฟิงอย่างดูต๊ะมึนครุ่นหนึ่งก็ร้องเอะอะขึ้นอย่างลูลี้ลูลุ่น "เดี๋ยวก่อน ยังไม่ดับเทียนเจ้าคะ!"

หานหลินเฟิงหลุบตาพลงกล่าว "เมื่อก่อนเจ้ากลัวข้าเห็นเจ้าถึงต้องดับเทียน ตอนนี้เจ้ามองเห็นแล้วก็ไม่เห็นว่าเสียเปรียบ พวกเราต่างเอาเปรียบซึ่งกันและกัน เหตุใดยังต้องดับเทียนอีก"

ว่ากันถึงเรื่องพูดจาเหลวไหล นางจะฝึกฝนฝีปากมากเท่าไรก็เอาชนะเขาไม่ได้

สุดท้ายเทียนไขบนโต๊ะตัวเล็กตรงหัวเตียงก็ไม่ได้ดับมอดลง

ภายในห้องมืดสลัวบอวลไปด้วยกลิ่นอายรัญจวนใจ เปลวเทียนเต้นระริกไหววูบวาบไปตามเสียงพลอดรักของชายหญิงแทรกด้วยเสียงสะกิดไฟแตกปะทุเป็นครั้งคราว...

แนะนำตัวละคร

- * ชูลั้ววีน บุตรสาวคนโตสกุลชู เป็นหญิงตาบอด รูปร่างงดงาม เฉลียวฉลาด มีฝีมือในการทำเครื่องหอม
- * หานหลินเฟิง เป่ย์เจิ้นอ๋องชื่อจื่อ มีรูปโฉมหล่อเหลาคมสัน วรยุทธ์แกร่งกล้า ต้องแสวงหาเป็นบุรุษเสเพล เพื่อมิให้อ๋องเต๋เฟ่งเล็ง
- * เป่ย์เจิ้นอ๋อง บิดาของหานหลินเฟิง เป็นคนเจ้าอารมณ์ ภายนอกเป็นบุรุษเสเพล แต่รู้เรื่องในราชสำนักเป็นอย่างดี
- * ซายาเป่ย์เจิ้นอ๋อง มารดาเลี้ยงของหานหลินเฟิง มีนิสัยหยิ่งยโส ชอบพูดจาประชดประชัน ดูถูกคนที่ต่ำต้อยกว่า
- * จ้าวกุ้ยเป่ย์ บุตรชายของจ้าวตั้ง มีความสามารถในการทำศึก ไม่ต่างจากบิดา ถูกเรียกขานว่าแม่ทัพน้อย
- * หานเหยา น้องสาวต่างมารดาของหานหลินเฟิง มีรูปโฉมงดงาม อ่อนต่อโลก เชื่อคนง่าย

81

ฉิวเงินเฟ่งตามองดูแล้วก็พบว่าไม่เพียงกำแพงของค่ายเสียบียง มีการต่อเติมให้สูงขึ้น ยังขุดคูลึกกรอตัวกำแพงทั้งด้านนอกด้านในเพิ่มอีกสองคู หากเดาไม่ผิดหนึ่งในนั้นน่าจะวางพรางข้าวกับน้ำมันไว้

ทันทีที่มีคนบุกโจมตีค่ายกะทันหัน คูลึกสองคูนี้จะช่วยถ่วงรั้งการโจมตีของพลทหารได้ ขณะเดียวกันยังสามารถทำเป็นแนวกำแพงไฟเผาทหารทัพหน้าทะลวงฟันให้เป็นสุกรหนึ่งไหม้เกรียม

นอกจากนี้ทั้งสี่ทิศของกำแพงยังวางแท่นยิงหน้าไม้ที่สร้างขึ้นใหม่จำนวนมาก และที่ติดตั้งบนนั้นล้วนเป็นไถหน้าไม้ใหญ่สีดำมีน้ำหนักถึงหนึ่งซั่ง ดูจากรูปทรงใหญ่ทะอะทะแล้ว แรงยิงและระยะยิงจะต้องน่าตกใจอย่างแน่นอน

แม้ว่าจะมองเห็นภายในตัวค่ายไม่ชัดเจนดตา แต่ฉิวเงินจดจำได้แม่นยำว่าครั้งก่อนยังเห็นพวกพลทหารนั่งรับแดดคุ้ยเล่นกันอย่างเกียจคร้าน

ไว้ระเบียบวินัย

ทว่าขณะนี้ มีทหารใหม่ยืนตั่งแถวฝึกฝนการสู้รบอยู่ในลานกว้าง
 อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย พลทหารบางนายยังไม่มีชุดทหารใส่ด้วยซ้ำ
 น่าจะเพิ่งเกณฑ์เข้ามาในค่าย

พวกเขาแต่ละคนไม่ได้สวมชุดแบบเดียวกันหมด แต่ทำทางเอาจริงเอาจัง
 ขณะฝึกซ้อมภายใต้แสงแดดแรงกล้าโดยไม่เซ็ดเหงื่อสักครานั้น ถ้าบอกว่า
 เป็นค่ายทหารทัพนั้ที่แนวรบก็ไม่เกินจริงแต่ประการใด!

นี่เพิ่งผ่านไปไม่ถึงเดือนเศษ เหตุใดค่ายเสเปียงกลับเปลี่ยนโฉมใหม่
 ไปโดยสิ้นเชิงเช่นนี้ นี่เป็นค่ายเสเปียงยุทธปัจจัยที่ใดกัน แทบไม่ต่างจาก
 ค่ายทหารใหญ่ที่จัดกระบวนทัพหน้าออกรบทีเดียว

ยังไม่ต้องเอ่ยถึงอย่างอื่น เพียงพินิจจากการจัดวางกำลังในค่าย
 ก็ดูออกว่าเป็นฝีมือของแม่ทัพมือฉมัง

ตอนแรกฉิวเจินแค่อยากมาดูสักครา ไม่นึกไม่ฝันว่าค่ายเสเปียง
 ที่ไม่อยู่ในสายตาเขาแห่งนี้ถึงกับพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ

...หรือว่าการจัดกระบวนทัพนี้เป็นฝีมือลายมือของเจ้าวกุยเป่ย์?

โทษมิได้ที่ฉิวเจินจะคิดเช่นนี้ ถึงอย่างไรเป่ย์เจินต้องซื้อชื่อก็มีชื่อเสียง
 ย่ำแย่ทั้งในเมืองหลวงและเหลียงโจว อีกทั้งการดูแลค่ายก่อนหน้านี้นี้
 ก็แสดงให้เห็นถึงนิสัยไม่ได้ความของเขาแล้ว

หากคนพรรคนี้นั่งกางเขนมาในชั่วข้ามคืน ไม่เพียงยกพลไปโจมตีศัตรู
 อย่างไม่ให้ตั้งตัวได้ ยังจัดกระบวนทัพออกรบเป็น เช่นนั้นมีเหตุผลเดียวคือ
 ฤกษ์ลับวิญญาน

ไม่ว่าใครก็คิดไม่ถึงว่าบุรุษเสเปียงชื่อเสียงชาวจีนหนึ่งจะมีความสามารถ
 ถึงขั้นนี้ได้

ถ้าเป็นความจริง หลายปีมานี้จะมีไม่ว่าเขาซ่อนคมงำประกาย
แสวงเป็นสุรพลอกกินพยัคฆ์เรื่อยมาหรือไร เช่นนั้นออกจะเล่ห์เหลี่ยมลึกล้ำ
จนน่ากลัวเกินไปแล้ว!

และจากคำรายงานของสายลับในเมืองจยาหย่ง หานหลินเฟิงบอกกับ
หวังอวี่นเองว่าเขาได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าวกุ่ยเป่ย์ถึงโชคดีล้ำเพียงเสียบึง
มาได้ไม่ใช่หรือ

ในขณะที่ฉิวเจิ้นหรีตามองไปไกลๆ สายลับซึ่งถูกส่งไปเฝ้าดูอาราม
กลางเขาอยู่ในทางลับก็รู้ดมาถึง "อาจเพราะพวกพี่น้องก่อนหน้านี้แหวกหน้ำ
ให้รู้ตื่น เมื่อวานตอนดึกคนในอารามถูกพาตัวออกทางประตูหลังไปแล้ว
แต่พี่น้องของเราสะกดรอยตามไปตลอด เพียงแต่ถ้ามุ่งหน้าลงใต้ไปอีกก็จะ
ติดตามได้ยากแล้ว เพราะหลังจากนี้จะมีการตรวจค้นที่ประตูเมืองเข้มงวด
มากขึ้น พวกพี่น้องกำลังรอคำสั่งต่อไปของท่านผู้บัญชาการขอรับ"

ฉิวเจิ้นหันกายไปซ้ำๆ มองค่ายตรงเชิงเขาอีกคราหนึ่ง จากนั้นก็ล้วง
จดหมายกับยาห่อหนึ่งจากอกเสื้อพลางออกคำสั่ง

"พวกเขาจะพาคนย้ายไปอีกที่หนึ่ง ย่อมต้องแวะพักระหว่างทาง
เฉาเพย์เอ๋อร์มีนิสัยรักสนุก ชมชอบอยู่กับเด็กน้อย เจ้าหาเด็กหัวโวลักสองคน
กำชับพวกเขาให้เข้าใกล้เฉาเพย์เอ๋อร์ตอนที่คนสกุลงเขาหยุดพักแล้วหาโอกาส
มอบจดหมายกับยาห่อให้นาง"

ในเมื่อพวกนั้นระวังป้องกันอย่างรัดกุมแน่นหนาก็คงได้แต่ลงมือจาก
ข้างใน ยาห่อนั้นเป็นยาสลบฤทธิ์แรง เพียงห่อเล็กๆ ห่อเดียวก็ทำให้หมดสติ
ได้หลายสิบคนแล้ว

ขอแค่เฉาเพย์เอ๋อร์ยอมร่วมมือ เอาเจ้าสิ่งนี้ใส่ในอาหารของคนที่
เฝ้านางอยู่พวกนั้นก็จะพาตัวนางออกมาได้แน่นอน

หากนางไม่ยอมหรือว่าแผนล้มเหลวก็ไม่ใช่ไร อยากรู้ก็ต้องลองดู
สักคราถึงจะรู้ว่าวิธีนี้ใช้ได้ผลหรือไม่

สำหรับเรื่องโจมตีค่ายเสปียง จิวเจิ้นล้มเลิกความตั้งใจโดยสิ้นเชิงแล้ว
การโจมตีอย่างไม่ทันตั้งตัวนั้นต้องเลือกโจมตีพวกมะพลับนิม แต่
ค่ายเสปียงตรงเชิงเขาในเวลานี้เรียกได้ว่าเสริมเขี้ยวเล็บติดอาวุธไว้เต็ม
อัตราศึก

ตามหลังเหตุการณ์มีทหารเผ่ายามอย่างแข็งขัน มองจากที่สูงลงมา
จะเห็นทุกอย่างทางด้านล่างได้ทั้งหมด หากจะข้ามคูลึกไปวางดินประสิว
อัดแท่งระเบิดค่ายโดยไม่ให้รู้ตัวนั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้

กระนั้นจิวเจิ้นหาได้คิดยอมแพ้ไม่ หากแผนนี้ใช้ไม่ได้ เขายังมี
แผนสำรองอีก...ลักพาตัวหานหลินเฟิงของค่ายเสปียงเขียนขึ้นมา จากนั้นก็
เค้นถามเจ้าเศษสวะผู้นั้นให้ละเอียด!

เขาอยากรู้ว่ายอดฝีมือที่อยู่เบื้องหลังหานหลินเฟิงคือจ้าวกุยเปย
ใช่หรือไม่ แล้วจ้าวกุยเปยผู้นี้มีสายสัมพันธ์อันใดกับเขาเซ่ง

เมื่อได้ข้อพิสูจน์เป็นที่แน่ชัดแล้ว เขาไม่จำเป็นต้องลงมือเองด้วยซ้ำ
แค่ส่งหลักฐานมัดตัวจ้าวกุยเปยในการกระทำความผิดฐานสมคบคิดกับ
เขาเซ่งไปให้ราชสำนักแคว้นต้าเว่ย ยืมมือฮองเต๋ปolidชีพเจ้าลูกขุนนั้น
ก็ได้แล้ว

พอจิวเจิ้นคิดทบทวนในตอนนี เขารู้สึกอยู่ไม่สบายว่าเรื่องเหล่านี้เชื่อมโยง
กันหมด ไม่แน่ว่ายังมีความลับอะไรบางอย่างซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังอีกก็เป็นได้

ขอแค่จับตัวหานหลินเฟิงมาสอบปากคำก็จะรู้เอง

เขาคิดถึงตรงนี้แล้วก็เอ่ยปาก "หัวหน้าหานผู้นั้นมีเรือนในหมู่บ้าน
เฟิงเหว่ยมิใช่หรือ พวกเราไปพบปะกับท่านหัวหน้า หยั่งต้นลึกหนาบาง

ของเขากันดูสักหน่อย!"

ดังคำกล่าวที่ว่าวีรบุรุษมักลุ่มหลงมัวเมาในเสน่ห์ของนารี ว่ากันว่า
หานหลินเฟิงผู้นั้นไปหลับนอนกับภรรยาโฉมงามปานบุปผาของเขาแทบทุกวัน

ฉิวเจิ้นเคยเห็นหญิงตาบอดนางนั้นมาก่อน รูปโฉมงามพิสุทธิ์
เหนือใครชั้นนั้นสามารถทำให้คนมองข้ามจุดบกพร่องที่นางเป็นคนตาบอด
อย่างน่าเสียดายไปได้

ดังนั้นหานหลินเฟิงจะหลงใหลนางจนลืมเตือนภรรยาที่ ต่อให้
มาอยู่ในค่ายทหารแล้วก็ต้องไปพลอดรักกับภรรยาบ่อยครั้ง นั่นก็มีเหตุผล
พอเข้าใจกันได้

หมู่บ้านเฟิงเหว่ยคงไม่ได้คุ้มกันอย่างแน่นหนาเท่าค่ายเสเปียง จะไป
ที่นั่นจับเจ้าหัวหน้าคุ่มเสเปียงเศษสวะตรึงร่างกับเตี๋ยงแล้วบันศิริระน่าจะ
ง่ายดายเหมือนพลิกฝ่ามือ...

เพียงแต่ถึงตอนนั้นเกรงว่าคงต้องทำให้หญิงตาบอดที่อ่อนแอนางนั้น
ตกใจจนเสียขวัญแล้ว...หากเอาตัวเฉาเพ่ยเอ๋อร์กลับมาไม่ได้ เขาไม่ถือสา
ที่จะพาภรรยาของหานหลินเฟิงกลับไปด้วยกัน ถือว่าเป็นรางวัลที่เขารู้ดมา
ใจดีไกลพ้นหัตถ์เที่ยวนี้

ฉิวเจิ้นคิดคำนึงเช่นนี้แล้วก็อดคึกคักกระฉับกระเฉงขึ้นมาไม่ได้ เขา
เคยพาคนเข้าออกเหลียงโจวซื้อข้าวของเครื่องใช้บ่อยครั้ง จึงคุ้นเคยกับ
ภูมิประเทศโดยรอบเป็นอย่างดี พอดัดผ่านป่าแห่งหนึ่งก็จะไปถึงปากทาง
เข้าหมู่บ้านเฟิงเหว่ยแล้ว

แต่พวกเขายังไม่ทันเข้าไกล้ำปากทางเข้าหมู่บ้านก็มีเงาคนฟุ้งโฉบ
ออกจากดงไม้ฉับพลัน จากนั้นพวกเขาก็ถูกสกัดไว้

"หยุดก่อน ผู้มาเยือนเป็นใคร"

ทหารสองสามนายโผล่ออกมาจากที่ใดก็รู้ตัว ทำหน้าถมึงทิ้งซักถามพวกเขา

ฉิวเงินใช้ผ้าพันคอปิดบังใบหน้าที่มาอยู่ข้างหลัง ส่วนคนสนิทของเขาตอบเสียงดัง "พวกข้ามีญาติอยู่ในหมู่บ้านเฟิงเหว่ย จึงคิดจะไปขอพึ่งพาอาศัยพวกเขา มีอะไรหรือ หรือจะไปหาญาติก็ผิดอาญาบ้านเมือง?"

ทหารนายนั้นมีท่าที่อ่อนลง เขาถามต่อ "พวกเจ้าจะไปขออาศัยญาติตระกูลใด ชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร"

คนสนิทของฉิวเงินบอกชื่อหนึ่งออกมาอย่างสงัดๆ คิดไม่ถึงว่าหัวหน้าทหารจะล้วงสมุดรายชื่อเล่มหนึ่งจากถุงหนังวัวที่พกติดกายไว้ไล่สายตาขึ้นๆ ลงๆ รอบหนึ่งแล้วกล่าวด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไปเล็กน้อย

"ในหมู่บ้านไม่มีคนที่เจ้าพูดถึง...พวกเจ้ามาหาใครและจะทำอะไรกันแน่"

คนสนิทของฉิวเงินคิดไม่ถึงว่าทหารผู้นี้ถึงกับพกสมุดรายชื่อคนในหมู่บ้านเฟิงเหว่ยไว้ตรวจสอบคน เขาก่นด่าในใจก่อนรีบพูดด้วยรอยยิ้มประจบ

"ข้าจำผิดเองขอรับ ญาติข้าไม่ได้หมู่บ้านเฟิงเหว่ย พวกข้าจะกลับเดี๋ยวนี้..."

พวกเขาหันหัวม้าเตรียมจะกลับไปตามทางเดิม แต่พวกทหารมั่นใจแล้วว่าคนกลุ่มนี้มีพิธีจึงไม่คิดจะปล่อยตัวไป พวกเขาก็จักอาวุธออกมาหมายจะบังคับให้พวกเขาลงจากหลังม้า

ฉิวเงินส่งสายตาคราเดียว พรอคพวกคนอื่น ๆ ก็ชักดาบฟันพวกทหารล้มลงอย่างรวดเร็วจับไป

คนที่เขาพามาล้วนเป็นผู้ฝึกฝนยุทธ์ชั้นยอด เคลื่อนไหวได้รวดเร็ว

อย่างเหลือเชื่อ อีกทั้งอยู่ในระยะใกล้ เป็นการต่อสู้ประชิดตัวที่พวกเขา
เชี่ยวชาญ ดังนั้นจึงฟันทหารสองสามนายนั้นตายอย่างคล่องแคล่วว่องไว

"ท่านผู้บัญชาการ พวกเรายังจะมุ่งหน้าต่อไปอีกหรือไม่ขอรับ"
ผู้ใต้บังคับบัญชากระซิบถาม

ฉิวเจิ้นแค้นหัวเราะ "เจ้าลูกเต่าสกุลห่านกลับรักชีวิตยิ่งนัก! ถึงกับ
เตรียมการป้องกันไว้เช่นนี้"

จุดนี้ยังอยู่ห่างจากหมู่บ้านเฟิงเหว่ยอีกระยะหนึ่งก็ตั้งด่านรักษา
ความปลอดภัยอย่างเข้มงวดแล้ว หากเข้าไปใกล้ขึ้นไม่รู้จะยังมีทหาร
อีกหรือไม่

ฉิวเจิ้นตัดสินใจชะลอเวลา รอฟ้ามีดค่อยลักลอบเข้าไปอีกที่
ขณะเขาหันกายตั้งท่าจะถอยห่างออกมา เสียงลูกธนูแหวกอากาศ
จากทางลัดปล้นดังขึ้นข้างหู

ผู้ที่รบราฆ่าฟันกลางสมรภูมิจะคุ้นเคยกับเสียงนี้มากที่สุด ฉิวเจิ้น
ไม่หยุดคิดใคร่ครวญก็ใช้โล่เล็กที่สะพายหลังมากำบังไว้ได้ทัน แต่กลับ
มีลูกธนูพุ่งตามมาอีก

ความรู้สึกราวกับภาพภัยคือปีศาจมาใกล้เช่นนี้เหมือนตอนที่ถูกโจมตีใน
ป่าปีศาจวันนั้น ทำให้ฉิวเจิ้นขนลุกไปทั้งกาย

เขาจับทิศทางได้อย่างฉับไว ทันใดนั้นก็เห็นม้าหลายสิบตัวห้อยตะปิง
จากหมู่บ้านเฟิงเหว่ยมาหาพวกตน

เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าคนกลุ่มนี้ออกจากหมู่บ้านพอดี เห็นเหตุการณ์
ตอนที่พวกฉิวเจิ้นสังหารทหารอยู่ไกลๆ พอลึกว่าจะไล่กวาดไม่ทันจึงได้แต่ยิงธนู
หมายจะสกัดพวกเขาให้ล้มลงก่อน

ในช่วงพริบตาม้าฟ่งฟีนสีดำเป็นมันตัวหนึ่งก็มาถึง คนบนหลังม้า

ชักดาบประจำตัวฟันใส่พวกเขา

ฉิวเงินรีบชักดาบกันไว้ แต่พละกำลังของอีกฝ่ายที่ฟันลงมาอย่าง
ไม่ให้ตั้งตัวก่อแรงสะเทือนจนเขาแขนขา

ระหว่างที่ยกดาบสกัดอีกฝ่าย เขาอดเหลือบมองผู้จู่โจมไม่ได้ แต่
สิ่งที่เห็นกลับทำให้เขานิ่งงันไปอึดใจหนึ่ง

คนผู้นี้มีคิ้วเข้มตาคม รูปร่างผิวดำสามัญ ดูไปแล้ว...คล้ายจะมีสายเลือด
ของชนต่างเผ่าแฝงอยู่บ้าง...

ฉิวเงินเคยเห็นห่านหลินเฟิงจากที่ไกลๆ แต่จดจำได้เพียงเสื้อคลุม
ลายพริ้วปักเส้นทอง ส่วนรูปโฉมของอีกฝ่ายนั้นมองเห็นไม่ชัดเจนสักนิด
เพราะอยู่ห่างเกินไป อีกทั้งเสื้อคลุมนั้นก็ลายตาเหลือเกิน

ดังนั้นเขาจึงไม่รู้ว่าคนผู้นี้คือห่านหลินเฟิงนั่นเอง

ชั่วขณะที่ฉิวเงินนิ่งงันอยู่ ห่านหลินเฟิงยังคงโจมตีโดยไม่ยั้งมือ
แม้แต่บ่อย หลังจากถีบฉิวเงินตกจากหลังม้า เขาก็กระโดดลงจากหลังม้า
ตามไปกวัดแกว่งดาบใส่อย่างรวดเร็วและดุคั่นหนักหน่วงขึ้น

ถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่นเกรงว่าคงถูกฟันล้มลงไปกองกับพื้นแล้ว ทว่า
วรยุทธ์ของฉิวเงินฝึกฝนเคียวกรำมาจากการตีรันฟันแทงนองเลือดเช่นเดียวกัน

ฉายาเทพสงครามเหล็กแห่งกองทัพภพภูของเขาสวนหนึ่งก็มาจาก
ความสามารถที่แท้จริงของตนเอง เขาริบดิ่งสมาธิตั้งใจรับการจู่โจม แต่
พอเห็นว่าเสียงปะทะกันตรงจุดนี้เริ่มดังอีกทีก็อื้ออึงออกไป ทำให้มีทหาร
จากจุดอื่นมาเสริมทัพ ฉิวเงินก็รู้แก้ไขดีว่าจะต่อสู้ติดพันไม่ได้

ขณะที่โรมรันกันอยู่ ผ่าฟันคอที่ปิดบังใบหน้าฉิวเงินก็หลุดออก
ผู้จู่โจมได้เห็นรูปโฉมของเขาในที่สุด...

ในตอนนี้อะไรก็เหมือนที่เรียกชื่อเขาโดยพลัน "ฉิวเงิน!"

ตอนที่ฉิวเจิ้นเบิกตามองผู้จู่โจมอย่างตื่นตระหนก หัวไหล่เขาก็ถูกพันที่หนึ่งอย่างแรง

"...เป็นเจ้าจริง ๆ หรือนี่ ช่างใจกล้ายิ่งนัก ถึงกับมาอาละวาดในอาณาเขตเหลียงโจว!"

พอเห็นผู้จู่โจมจำหน้าเขาได้ ฉิวเจิ้นก็ลอบอุทานในใจว่าแย่แล้ว!

เขาไม่นำพาความเจ็บปวด ส่งเสียงตะโกนออกมาทันที "ถอย!"

เมื่อเสียงตะโกนนี้ดังขึ้น ฉิวเจิ้นล้วยาสลบจากอกเสื้อ จากนั้นก็สะดุ้งเปิดอกให้หายลอบไปตามลม

ยามผงยาฟุ้งกระจายเหมือนหมอกควัน องครักษ์ด้วยประสบการณ์บางคนสุดดมเข้าไปสองที่สมองก็มึนงง ร่างกายเริ่มโง่งนงไปมาทันที

ทว่าบุรุษที่เป็นหัวหน้ากลับมีประสบการณ์โชกโชน ยกสับเลื้อยขึ้นปิดจมูกตนเองเป็นอย่างแรกพร้อมกับรีบหลบไปทางต้นลม

ในจังหวะที่อีกฝ่ายหยุดชะงัก ฉิวเจิ้นพลิกกายขึ้นหลังม้าพาคนห้อยตะปึงหนีหัวซุกหัวซุนไปในที่สุด

หานหลินเพิ่งรู้ว่ายานี้มีฤทธิ์รุนแรง แม้เขาจะไม่ได้พลาดท่าสุดเข้าไป แต่ก็ต้องถอยออกห่างทันทีทันใด

รอนจระทั้งผงยาจางหายไปจนหมดสิ้น นานหลินเพิ่งค่อยลดมือลง แต่บุรุษคนนั้นหนีไปไม่เห็นเงาแล้ว

ซึ่งหยางผลอดสุดเข้าไปเล็กน้อยเมื่อครู่จึงแค่อาเจียนที่หนึ่งอย่างคลื่นไส้ เขาดื่มน้ำหลายคำอาการก็ดีขึ้นแล้ว จากนั้นก็เช็ดปากก่อนเอ่ยถามเจ้านาย

"จะส่งคนไล่ตามไปหรือไม่ขอรับ"

หานหลินเพิ่งมองไปยังทิศทางที่คนพวกนั้นจากไปพลางกล่าว "หนีได้เร็วนัก...พวกนั้นน่าจะไปทางสันเขาเหี้ยยู่ ที่นั่นมีถนนบนเขามากมาย

พื้นที่สูงชันอันตราย ถ้าไม่มีคนในพื้นที่ที่ขึ้นเขาบ่อยครั้งช่วยนำทางเกรงว่า
จะหลงทางได้ อย่าโล้โจรร้ายให้จนตรอก จะได้ไม่ถูกลอบโจมตีกลางเขา!"

วันนี้ช่างประจวบเหมาะนัก หานหลินเฟิงว่างจากงานในค่ายจึง
อยากกลับมาที่หมู่บ้านเฟิงเหว่ยสักครา คิดไม่ถึงว่าจะพบเจอโจรร้าย
กำลังสังหารพวกทหารซึ่งตั้งด่านสกัดอยู่ตรงปากทางพอดี

เดิมที่เขาไม่รู้ว่าคนกลุ่มนี้เป็นใคร แต่ตอนประมือกับฉิวเงินเขาก็รู้สึก
ตื่นตระหนกเล็กน้อย...คนผู้นี้ฝีมือไม่ธรรมดา อีกทั้งรูปโฉมหล่อเหลาเอาการ
ใบหน้ายังมีเค้าของชนต่างเผ่าแฝงอยู่หลายส่วนอย่างเห็นได้ชัด...

ความคิดในหัวหานหลินเฟิงแล่นฉับไว เขาถูกคิดถึงฉิวเงินผู้นั้นจึงลอง
ส่งเสียงเรียกชื่อออกมาดังๆ กะทันหันเพื่อยังเชิงอีกฝ่ายดู แล้วก็เข้าไป
ตามที่คาดไว้จริงๆ

โจรภพผู้นี้ใจกล้าบ้าบิ่นเหลือหลาย ถึงกับกล้าบุกมาที่หมู่บ้าน
เฟิงเหว่ย...

ยามหานหลินเฟิงพาคนเจ็บที่ช่วยเหลือไว้กลับมายังเรือนเล็ก ชูลั่วววิน
ก็รู้ข่าวว่ามีโจรร้ายบุกมาแถวปากทางเข้าหมู่บ้านแล้ว

นางพาสาวไข่ออกมายืนรอฟังข่าวที่หน้าประตูลานเรือน จากนั้นก็
ได้ยินเสียงก๊อบแท่ม้าคุ่นหูดังแว่วมา

พอได้ยินหานหลินเฟิงเรียกนาง ชูลั่วววินก็รีบเดินเข้าไปหาเขาด้วย
ความดีใจ

ทว่านางยังไม่ทันกล่าววาจา มีสายลมพัดมาทางหานหลินเฟิง
ระลอกหนึ่ง ตัวนางก็อ่อนระทวยล้มลงคุกเข่ากับพื้น ศีรษะกระแทกเข้ากับ
โคลนม้าเหล็ก

เขาใจหายวาบ รีบกระโดดลงจากหลังม้ามาประคองนางไว้
เพียงเห็นหน้าผากที่เรียบเนียนเกลี้ยงเกลาแต่เดิมของชูลั่วววินเป็น
รอยแดงจากแรงกระแทกแล้ว

เซียงเฉ่าเองก็ร้อนรนเป็นการใหญ่ "อาการปวดศีรษะดีขึ้นมากแล้ว
มีไข้หรือเจ้าคะ เหตุใดวันนี้จู่ๆ ก็หน้ามืดหมดสติไปได้!"

ตอนหานหลินเฟิงอุ้มนางไว้ ก็หันหน้ามองเห็นผงยาสี่ขาวที่ติดอยู่
ตามร่างตนเองแล้วก็กระจ่างแจ้งทันควัน...เพราะชูลั่วววินมีปรีชาสำหรับกลืน
ฉับไว แค่นี้ได้สุดคมเศษผงยาสลบบนร่างเขาเพียงนิดเดียวนางก็ถูกฤทธิ์ยา
แล้ว

เขาส่งนางให้พวกหญิงรับใช้ด้านข้างรับไว้โดยไม่รอช้า บอกให้ผง
ชูลั่วววินเข้าไปนอนในห้องแล้วเอาน้ำเย็นลูบใบหน้านางซ้ำๆ ส่วนตนเอง
ออกไปถอดเสื้อผ้าที่นอกประตูเรือน รับน้ำเย็นอ่างหนึ่งมาราดรดกาย
อย่างว่องไว

จวบจนชะล้างผงยาบนร่างกายออกหมดจด เขาค่อยเร่งรีบ
กลับเข้าเรือน รับอาภรณ์จากสาวใช้มาสวม ก่อนนั่งลงตรงริมเตียงเตา
ลูบรอยแดงบนหน้าผากนางเบาๆ พร้อมกับไต่ถาม

"อาววิน เป็นอย่างไรบ้าง วิงเวียนศีรษะหรือไม่"

ชูลั่วววินลืมตาขึ้นซ้ำๆ เริ่มแรกนางกะพริบตาที่หนึ่ง จากนั้นก็
กะพริบตาซ้ำอีกทีแล้วจ้องเขม็งไปทางหน้าต่างที่มีแสงลอดเข้ามา

"ฟ้า...สว่างแล้วหรือ"

หานหลินเฟิงอึ้งงันไปในที่แรก ตอนนี้เป็นยามกลางวันพอดี ฟ้าย่อม
สว่างแล้วแน่นอน...แต่ชั่วอึดใจต่อมาความยินดีเจียนคลั่งก็พลุ่งขึ้นกลางอก

"เจ้า...มองเห็นแล้วหรือ"

นางกะพริบตาอีกครั้ง รอยยิ้มตื่นเต้นระคนยินดีค่อยๆ ผุดขึ้นตรงมุมปาก นางกวาดตามองไปโดยรอบช้าๆ อย่างเลือนลอยแล้วจึงมองไปทางหนานหลินเฟิง

เบื้องหน้าสายตานางเป็นเหมือนม่านหมอกขมุกขมัวผืนหนึ่ง แม้ว่า จะเห็นแสงสว่างได้แล้ว แต่ภาพตรงหน้าก็ยังคงพร่าเลือนอยู่ดี

ดังเช่นตัวหนานหลินเฟิงก็เห็นเป็นแค่เงาร่างสูงใหญ่เลือนราง ถึงกระนั้น แสงสว่างที่เลือนรางเช่นนี้ก็ดีกว่าความมืดมิดไร้ที่สิ้นสุดไม่รู้ที่เท่า!

ชั่วขณะนี้นางรู้สึกเต็มตื่นในอกจนพูดไม่ออก

ทางด้านหนานหลินเฟิงก็ตื่นเต้นยินดีอย่างสุดแสน รีบตามหมอ ที่ตรวจอาการให้ซู่ววินมาโดยตลอดมาที่นี้ทันที

หมอจับชีพจรอย่างละเอียดแล้วตรวจดวงตาของนาง หลังซักถาม เหตุการณ์ตอนศิระกระแทกเมื่อครู่แล้วก็พูดขึ้น

"ขอแสดงความยินดีกับชายาที่จู่จื่อด้วย ที่ผ่านมாத่านดื่มยากระตุ้น การไหลเวียนโลหิตและสลายเลือดคงเป็นประจำ เดิมทีเส้นลมปราณ ก็โปร่งโล่งขึ้นพอสมควรแล้ว อาจเป็นเพราะแรงกระแทกเมื่อครู่ช่วยให้ ก้อนเลือดคั่งในสมองย้ายตำแหน่ง นี่เปรียบได้ดั่งหินก้อนใหญ่ที่บดบังไว้ ถูกยกออกไป ดวงตาคุณนี่จึงกลับมามองเห็นแสงอีกครั้ง หากฝังเข็มต่อไป ร่วมกับดื่มยาทะลวงเส้นลมปราณ บางทีอีกไม่นานนักก็จะค่อยๆ เห็น แสงสว่างได้เหมือนกับคนปกติ"

หากเป็นก่อนหน้านี้คำกล่าวนี้น่าจะเป็นสิ่งที่ซู่ววินไม่กล้าแม้แต่จะคิด ไม่นึกไม่ฝันว่าการหกล้มศิระกระแทกทีเดียวทำให้นางมีความหวังที่จะได้ เห็นแสงสว่างดังเดิม

จะว่าไปแล้วนางควรขอบคุณโจรกบฏฉิวเจิ้นผู้นั้น ถ้าเขาไม่ได้

ไปรยผยาสลบนี๋ นางคงไม่ล้มศิระกระแทก ไม่รู้ว่าต้องรออีกนานเพียงใด ถึงจะมองเห็นแสงรำไรเช่นนี้ได้!

หลังจากหอมฝังเข็มให้ซูว์ววินแล้ว หานหลินเฟิงก็พานางไปนอนลงบนเตียงเตาอีกครั้ง จากนั้นก็จัดรองเท้านางให้เข้าที่ นางจะได้หาพบตอนลงจากเตียง ถ้วยน้ำที่เต็มไปด้วยน้ำหมดแล้วก็วางไว้ตรงตำแหน่งประจำ ส่วนเก้าอี้ที่นางนั่งเมื่อครู่ก็เก็บไว้ใต้โต๊ะตามเดิม ทั้งยังหยิบเสื้อคลุมตัวนอกที่นางเพิ่งถอดออกไปแขวนที่ตะขอข้างเตียง และเอาผ้าเช็ดหน้าที่เพิ่งใช้มาวางไว้ข้างหมอน

หานหลินเฟิงทำกิจวัตรประจำวันเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ เพียงแต่เมื่อก่อนนางไม่เคยเห็น ทว่าก็คุ้นชินกับสิ่งที่เขาทำให้เหล่านี้จนเป็นเรื่องปกติ

แต่ในเวลานี้ดวงตาของซูว์ววินมองเห็นเงาร่างพรวเลือนเคลื่อนไหวไปมาอยู่ในห้องแล้ว

เมื่อพินิจจากแสงเงาที่มองเห็น กอปรกับชีวิตประจำวันของคนทั้งคู่ในยามปกติ เป็นธรรมดาที่นางจะเดาได้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่

เขาเคลื่อนไหวได้แผ่วเบาามากมาแต่ไหนแต่ไร นางจึงไม่ได้ยินมาโดยตลอด ซูว์ววินเพิ่งตระหนักได้ในเวลานี้ว่ายามอยู่ข้างกายนางเขากระทำการที่เป็นหน้าที่ของสาวใช้มากมายอยู่เสียบบ

ก็จริง ถึงอย่างไรการใช้ชีวิตอยู่กับคนตาบอดย่อมมีหลายเรื่องที่ต้องปรับตัวให้คุ้นชิน อย่างน้อยที่สุดข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างล้วนต้องวางให้เข้าที่เข้าทาง

ซูว์ววินพลันนึกถึงเมื่อแรกที่แต่งงานกัน นางเคยเดินสะดุดเก้าอี้ที่หานหลินเฟิงนั่งแล้วไม่ได้เก็บเข้าที่จนล้มลง และดูเหมือนว่าหลังจากครั้งนั้น

นางก็ไม่พบเจอกับความไม่สะดวกสบายเช่นนั้นอีก

ตอนนั้นนางยังนึกว่าเป็นเพราะพวกสาวใช้จำได้ขึ้นใจแล้วถึงทำงานอย่างระมัดระวังขึ้น แต่เมื่อมองดูเงาร่างสูงใหญ่เลื่อนรางที่เดินไปเดินมาในขณะนี้ นางเพิ่งประจักษ์ว่าเพื่อปรับตัวให้คุ้นชินกับการใช้ชีวิตร่วมกันกับนาง เขาทำสิ่งละอันพันละน้อยพวกนี้วันแล้ววันเล่าอยู่เงียบๆ มาโดยตลอด

กระนั้นกิจวัตรประจำวันจุกจิกที่ไม่คู่ควรให้เอ่ยถึงพวกนี้กลับชวนให้หัวใจหวั่นไหวยิ่งกว่าคำมั่นสัญญารักชั่วฟ้าดินสลายอันหวานซึ่งตึงใจเสียอีก

ตรงกลางอกซูลัวววินท่วมท้นไปด้วยความรู้สึกหวานล้ำระคนหม่นเศร้าอย่างบอกไม่ถูก...ต้องทำซ้ำไปซ้ำมาเช่นนี้ เขาไม่เบื่อหน่ายบ้างหรือ

ทางด้านหนานหลินเพิ่งทำเรื่องพวกนี้เสร็จแล้วก็หันหน้ามาพอดี เห็นนัยน์ตาที่เคลือบประกายน้ำวาววับคู่้นของซูลัวววินกำลังจับจ้องเขานิ่งๆ

ตอนเขาสืบท้าไปข้างหน้าซ้าๆ นางก็มองตาม ดวงตาที่ขยับตามการเคลื่อนไหวของเขาแทบไม่ต่างจากดวงดาวซึ่งส่องประกายงดงามที่สุดเท่าที่เคยเห็น

เขาโอบกอดนางไว้อย่างอดใจไม่อยู่ ถามเสียงแผ่วเบา "เอาแต่มองซ้าจนตาไม่กะพริบ ระวังอย่าให้เสียสายตาเล่า..."

ประโยคนี้ทำให้ซูลัวววินสะดุ้ง นางเห็นว่าเขาพูดมีเหตุผล รีบหลับตาลงอย่างตื่นตระหนกทันที

มิใช่เรื่องง่ายดายนกว่าดวงตาของนางจะฟื้นฟูกลับคืนมาได้เล็กน้อยเช่นนี้ ต้องใช้อย่างทะนุถนอมสักหน่อย

หลังได้เห็นแสงสว่างอีกครั้งอย่างกะทันหัน ความมืดมิดไร้ขอบเขตนั้นก็กลายเป็นสิ่งที่นางทานทนไม่ได้แล้ว

ซูลัวววินเพิ่งหลับตาได้ครู่เดียวก็อดลืมตาขึ้นอีกไม่ได้ นางพยายาม

เบิกตากว้างๆ เพราะอยากพิศดูรูปโฉมของบุรุษที่กอดตนเองไว้ให้ชัดเจน

ห่านหลินเฟิงกลืนใจรอนางมองดูอยู่ครู่หนึ่ง จนกระทั่งบนใบหน้านางฉายแววมืดหวังมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงกล่าวปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"เส้นลมปราณของเจ้าอุดตันมาสองปีกว่า คิดว่าจะหายเป็นปกติในช่วงพรบตาได้หรือ ท่านหมอกับอกแล้วไม่ใช่หรือว่าขอแค่ตีมาเป็นประจำอาการของเจ้าก็จะดีขึ้นเรื่อยๆ ถึงตอนนั้นข้าจะขอลาหยุดนานๆ แล้วยืนนิ่งๆ อยู่ตรงหน้าให้เจ้าดูจนพอใจ!"

ชั่วลั่ววันหวั่วเราะอย่างกลั่นไม่อยู่ นางพูดด้วยน้ำเสียงหึงหวงเล็กน้อย "ใครต่อใครล้วนพูดว่าท่านมีรูปโฉมโฉมพรรณดีเลิศ เผอิญบุรุษรูปงามอันดับหนึ่งในใต้หล้าเช่นนี้มีสตรีได้ยลโฉมมากมายปานนั้น แต่คนเป็นภรรยาเช่นข้ากลับไม่เห็น นี่ก็เข้าตำราที่ว่าจูปาเจ้าย* กินโลมเข้าไปทั้งต้น แต่กลับไม่รู้รสชาติ..."

ตอนนี้พอมีความหวังว่าดวงตาจะหายดี นางก็กล่าววาจาล้อเล่นออกมาอย่างสบายอกสบายใจ

แต่ห่านหลินเฟิงไม่ชอบฟังคำพูดนี้เสียแล้ว หรือที่ได้เคยชมเขาในความมืดอยู่บ่อยครั้งนั้นกลับไม่รู้รสชาติ? นี่นางกำลังตัดพ้อว่าฝีมือเขาใช้ไม่ได้ ยังทุ่มเทหยาดเหงื่อแรงกายไม่พอหรือ

พอชั่วลั่ววันถูกกดร่างลงบนเตียงถึงรับรู้ได้โดยพลันว่าเขาไม่พอใจ นางได้แต่พูดอ่อนหวานยี้มๆ "ข้าผิดไปแล้วเจ้าคะ ตัวข้าจื่อนั้นไม่จำเป็นต้องมองเห็น เพียงดมกลิ่นก็ได้รสอร่อยล้ำเลิศในปฐพีแล้ว"

ห่านหลินเฟิงถอดเสื้อคลุมร่างของตนเองออกแล้วโยนไปด้านหลัง

* จูปาเจียหรือต้อเปี้ยกาย เป็นตัวละครในวรรณกรรมจีนเรื่องซีไห่จวิ๊ (ไซ่อ้ว) มีนิสัยตะกละตะกลาม ล้วนวน 'จูปาเจียกินโลมเข้าไปทั้งต้น แต่กลับไม่รู้รสชาติ' จึงหมายถึงการกินอย่างตะกละตะกลามจนไม่รู้รสชาติ หรือเป็นการอุปมาถึงการกระทำบางสิ่งบางอย่าง แต่กลับไม่ได้ประโยชน์

อย่างแรงโดยไม่เกรงใจสักนิด "แค่ตมดูจะรู้อะไร ลิ้มลองรสชาติของข้าให้ดี!"

ตอนทำกายในห้องจึงมีเสียงหัวเราะดังขึ้นอีกระลอกหนึ่งแล้วเงียบไป ประตู่ห้องที่ปิดสนิทก็เก็บกลิ่นอายวาบหวามรัญจวนใจที่อบอวลไปทั่วไว้ อย่างมิดชิด

จริงอยู่ว่าดวงตาของชูลั่ววีนกลับมาเห็นแสงสว่างได้อีกครั้ง อย่างกะทันหันเป็นเรื่องดี แต่อันตรายที่แอบแฝงอยู่ก็คืบคลานเข้ามาใกล้ เต็มที่แล้ว

หานหลินเฟิงเกรงว่าโจรร้ายพวกนั้นจะมาลอบโจมตีอีก เขาจึงโยกย้าย กำลังคนมาที่หมู่บ้านเฟิงเหว่ยเพิ่มขึ้น ทั้งยังนำงานบางส่วนกลับมาสะสมที่เรือน จะได้พักอยู่ที่นั่นนานหลายวัน

จ้าวกุยเป่ย์ได้ข่าวเรื่องที่เกิดการปะทะกันตรงปากทางเข้าหมู่บ้าน เฟิงเหว่ยแล้วเช่นกัน เขาจึงตั้งใจพาคนของค่ายเซียนเป่ย์มาลาดตระเวน บริเวณภูเขา

ทว่าภูมิประเทศภูเขารอบทิศลับซับซ้อนจริงๆ มีพี่น้องหลายคน เกือบติดอยู่บนภูเขาลงมาไม่ได้

จ้าวกุยเป่ย์มองดูแนวเขาที่เรียงต่อกันเป็นแถวไกลออกไปแล้ว ก็กลัดกลุ้มหนักอกเช่นเดียวกัน

"หวังวีนไม่ได้ความจริงๆ ทำให้ฝ่ายเราเสียเมืองจยาหย่งไปทั้งเมือง ถ้ายังมีเมืองจยาหย่งอยู่ โจรกบฏพวกนั้นจะข้ามภูเขาไปมาตามสบาย ได้อย่างไร พอฉิวเจินผู้นั้นตั้งตัวติดแล้ว อาศัยความคุ้นเคยกับภูมิประเทศ เป็นข้อได้เปรียบจะไม่ปิดล้อมเหลือใจกับเมืองอื่นๆ หมดหรือไร ท่านพ่อข้า มาถึงก็ต้องรับมือกับปัญหายุ่งยากเสียแล้ว"

หานหลินเฟิงฟังคำกล่าวของจ้าวกุยเป๋ยแล้วก็ไม่ปริปาก เพราะสิ่งที่อีกฝ่ายพูดเขาคาดการณ์ได้แต่แรกแล้ว

ตอนแรกเขานึกว่าตนเองพยายามรวบรวมรัฏฐีพีชแล้วลำเลียงไปส่งถึงมือหวังอวีน จากนั้นค่อยปลุกปั่นให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ ลดทอนความฮึกเหิมลำพองของฉิวเจินลงก็จะช่วยให้หวังอวีนรักษาเมืองจยาหย่งไว้ได้ แต่คิดไม่ถึงว่าดินประสิวไม่กี่แพ่งกลับถล่มกำแพงเมืองจนหวังอวีนรักษาเมืองไว้ไม่ได้

ดูจากจุดนี้ก็รู้แล้วว่าเหตุที่หวังอวีนคิดจะถอยทัพให้ได้ในตอนแรก เพราะเขารู้ดีว่าตนเองต้องพ่ายแพ้เป็นแน่

กองทัพเกียจคร้านเฉื่อยชาที่เขาซบเลียงไว้นั้นจะต้านทานกองทัพที่ดุคันทิยมหาญได้อย่างไร

หลังจ้าวกุยเป๋ยพร่ำบ่นยกหนึ่งจบก็เลียบเคียงถามว่าหานเหยามาที่นี่หรือไม่

หานหลินเฟิงเหลือบมองบุรุษที่มื้อมีคราหนึ่งก่อนเอ่ยเสียงเรียบ "คุณชายจ้าวมีธุระใดกับน้องสาวข้าหรือ"

แม่ทัพน้อยจ้าวผู้แสนซื่อตรงหัวซ้ำจับอารมณ์ไม่เป็นมิตรในน้ำเสียงของหานหลินเฟิงไม่ได้แม้แต่หน่อย เพียงตอบอย่างตรงไปตรงมา

"ครวก่อนนางบอกว่าจะทำลูกอมมาให้ที่หมู่บ้านเฟิงเหว่ยอีก ถ้าข้ามีเวลาวางให้มารับด้วย"

หานหลินเฟิงนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะพูดอย่างเต็มปากเต็มคำเช่นนี้ ไม่ได้ระวังสำนึกว่าชายหญิงแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้เขาจึงเหยียดยืมคราหนึ่งแล้วพูดแผ่งนัยลึกล้ำ

"น้องสาวข้าหมั้นหมายแล้ว ท่านแม่สอนธรรมเนียมนางอยู่ในจวน

เกรงว่าจะมาที่เรือนช้าบ่อยๆ ไม่ได้"

ไม่คิดว่าจ้าวกุยเป่ย์จะไม่เข้าใจความหมายของเขาสักนิด พยักหน้า แล้วเกาทำยทอยพลางถาม "แล้วข้าจะไปรับได้ที่ใดขอรับ"

คราวนี้หานหลินเฟิงต้องอาศัยแรงใจอย่างหนักถึงสะกดกลิ่น อารมณ์ชั่ววูบอยากจะตีศีรษะอีกฝ่ายไว้ได้

จ้าวตั้งได้ชื่อว่าเป็นวีรบุรุษแห่งยุค เหตุใดถึงให้กำเนิดบุตรชายหัวทึบ เป็นต่อไม่เช่นนั้น พุดตีกี่แล้วชู้ก็แล้วยังฟังไม่เข้าใจอีก!

82

ที่แท้จ้าวกุยแปยคิดว่าให้สัญญา กับ หานเหยาไว้ว่าจะมารับลูกอม ก็จำเป็นต้องรักษาคำพูดหรือไร

หานหลินเฟิงคร้านจะแยแสบุรุษหัวทิบผู้นี้ เขากล่าวด้วยน้ำเสียง เย็นชาว่า "อยากกินก็ไปซื้อเอง"

เขาไม่ได้ตั้งความหวังกับการหมั้นหมายของน้องสาวมากนัก แต่ต่อให้ นางถูกถอนหมั้น ฝ่ายเขาก็ไม่กล้าอาจเคื้อมและไม่ได้อยากเป็นทองแผ่นเดียว กับ จวนราชบุตรเขย

ถ้าเสียงโจเซจันในหมู่ชาวบ้านเป็นความจริง ดูเหมือนสองเฮา จะโกรธแค้นสองพ่อลูกสกุลจ้าวไม่น้อย เพราะหลังองค์หญิงอวี๋หยาง ออกเรือนให้จ้าวตั้งแล้วก็ไม่มีทายาทมาโดยตลอด เรื่องนี้ทำให้สองเฮา ไม่พอใจพวกเขาอย่างยิ่ง

ตอนออกจากเมืองหลวงเขาก็ได้ยื่นข่าวลือแว่วๆ มาบ้างแล้ว

ถ้าเกิดน้องสาวแต่งเข้าสกุลจ้าวจริงๆ กระทั่งมารดาสามีก็ไม่ใช่มารดาแท้ๆ ตระกูลที่ยุ่งเหยิงวุ่นวายปานนั้นก็คือกองไฟดีๆ นี่เอง แล้วจะแต่งไปเพื่ออันใดเล่า

เมื่อจ้าวกุยเปี้ยถูกหามหลินเฟิงปฏิเสธ สมออันใส่ชื่อของเขาก็คิดได้ในที่สุด เริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดอีกฝ่ายถึงโมโห

เขากล่าวด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วนระคนร้อนรน "ชื่อจื่อ ท่านอย่าเข้าใจผิดนะขอรับ ข้ามิใช่เด็กน้อยสักหน่อยถึงได้จะตะกละตะกลามอยากกินลูกอมให้ได้!...เป็นข้าสาบานกับน้องสาวท่านว่าจะต้องมารับให้ได้ มิฉะนั้นขอให้ตนเองเป็นสุนัขขี้เรื้อน...เช่นนั้นท่านไปบอกน้องสาวท่านสักคำว่าไม่ต้องให้ข้าทำตามคำสาบานได้หรือไม่!"

ช่วงเกิด! สมอที่ใส่ชื่อนั้นคิดไปผิดทางแล้ว

หามหลินเฟิงหันกายสาวเท้าก้าวใหญ่เดินกลับเรือนไปทั้งอย่างนี้...

กลับไปกอดภรรยาตัวหอมกรุ่นตึมน้ำแกงร้อนๆ ไม่ดีกว่าหรือ เขาต้องคิดสั้นเพียงใดกัน ถึงได้ยื่นตากลมหนาวพูดเรื่องไร้สาระกับบุรุษหัวทึบเช่นนั้น

คำวั้นนั้นหามหลินเฟิงตึมน้ำแกงร้อนๆ แล้วนอนกอดภรรยาหลับไปอย่างมีความสุข

จวบจนกลางดึกเป็นเวลาที่ไม่แม้แต่บ่าวไพร่ทั้งหลายก็เข้านอนกันหมดแล้ว ซึ่งหยางซึ่งรับผิดชอบพาพวกเงาเชิงย้ายไปที่อื่นกลับพาคนรูดกลับมาอย่างเร่งร้อน

ตอนหามหลินเฟิงเอาเสื้อคลุมร่างเดินออกมาพบเขา ซึ่งหยางก็พูดด้วยสีหน้าละอายใจ "นายน้อย ท่านลงโทษข้าเถิด ข้าปฏิบัติหน้าที่ล้มเหลวแล้วขอรับ"

ในใจหวนหลินฟังตึงเครียดขึ้นทันใด เขาได้ถามน้ำเสียงเคร่งขรึม "มีอะไร เกิดเรื่องกับเจาเซิงหรือ"

ซึ่งหยางริบสั่นศีรษะ "ถึงร่างกายของท่านผู้บัญชาการเจาจะอ่อนแอไปบ้าง แต่ย้ายเขาไปอีกที่หนึ่งได้อย่างปลอดภัยแล้ว...แต่ว่าคุณหนูเจาฉาง...นางหนีไปจนได้ขอรับ!"

ที่แท่นขณะที่ซึ่งหยางคุ่มกันครอบครัวของเจาเซิงโยกย้ายลงใต้ เพราะบรรณมามีคนป่วย จึงต้องไป หยุดๆ ตลอดทาง

เจาเพย์เออร์ผู้นั้นยังอดอาหารประท้วงและมีท่าทางหดหู่เชิงซึมดั่งเดิม จนกระทั่งตอนหยุดพักที่ค่ายที่พักแห่งหนึ่งได้พบเด็กน้อยสองคนโดยบังเอิญ หลังทั้งคู่ชวนนางไปริมแม่น้ำดูพวกเขาพูดหาปลาหนีชีวิต* คล้ายว่าเด็กสาวจะอารมณ์ดีขึ้นทันที

ขณะเดินทางผ่านหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง เจาเพย์เออร์ก็เอ่ยปากว่าอยากกินโจ๊กลูกชิ้นปลาร้อนๆ จากแผงขายริมถนน

หลายวันที่ผ่านมาสตรีนางนี้คือแฝงไม่ยอมกินอาหารมาตลอดทาง ครั้นได้ยินนางบอกว่าจะกินโจ๊ก เจาฮูหยินจึงถามว่าหยุดแวะกินได้หรือไม่

ซึ่งหยางกลัวจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน เขาจึงซื้อโจ๊กมาให้พวกนางกิน ใครจะคาดคิดว่าตอนอยู่ในโรงเตี๊ยมเจาเพย์เออร์ได้ยาสลบห่อหนึ่งมาจากที่ใดก็สุดรู้ นางเทยาใส่หม้อโจ๊กทั้งหมด จากนั้นก็ตัดแบ่งให้หญิงรับใช้สองคนกิน

ซึ่งหยางเล่าถึงตรงนี้ ใบหน้าของเขาเขียวดำเขียวแดงด้วยความโมโหโทโส "ไม่รู้ว่านางใส่ยาลงไปเท่าไร ตอนเจาฮูหยินไปหาบุตรสาวหญิงรับใช้สองคนนั้นก็สลบไสลไม่ได้สติ มีน้ำลายไหลฟูมปากเจียนจะหมดลม

* ปลาหนีชีวิต เป็นชื่อปลาชนิดหนึ่ง ตัวกลมปลายหางแบน หลังสีดำท้องสีขาวหรือเทา หัวเล็กแหลมปากมีหนวด มักจะอยู่ในแม่น้ำ หนอง บึง ชอบซ่อนตัวอยู่ในดินเลน เมื่อรับประทานได้

อยู่แล้ว แต่ได้สารตีเอาปัสสาวะม้ามากรอกปากให้อาเจียนถึงช่วยชีวิต
สองคนนั้นไว้ได้ ส่วนคุณหนูเจ้าสบโอกาสหนีออกไปทางหน้าต่างห้องพัก
เคราะห์ดีที่ข้าจัดกำลังคนเฝ้าไว้ด้านหลังห้องจึงสกัดเอาไว้ได้"

หานหลินฟังขมวดคิ้ว "ในเมื่อสกัดไว้ได้แล้ว เหตุใดนางยังหนีไปได้อีก"

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา ซึ่งหยางก็แทบจะอึ้งให้ น้ำตาเกือบไหลริน เขา
รู้สึกว่ามันเองไม่ต่างจากพญาวานรซุนอู่คงในชีโยวจีที่ต้องฟันฝ่าอุปสรรค
ร้อยแปดพันเก้า มีทั้งเทพเซียนบนสวรรค์และภูตผีปีศาจได้พิภพแห่งนั้นมา
ก่อนจะไม่หยุด บัดจบจริงๆ!

เขาทำหน้าหงุดหงิดกล่าว "เจ้าฮูหยินก็ตามใจบุตรสาวจนเคยตัว
อาจเป็นเพราะเห็นคุณหนูเจ้าแผลงฤทธิ์ก่อความวุ่นวายเช่นนี้จนนางทนไม่ไหว
ถึงกับเปลี่ยนใจปล่อยบุตรสาวไปหาเงินผู้้นั้นแล้ว นางทำที่พูดว่า
จะเกลี้ยกล่อมคุณหนูเอง ข้าก็หลงเชื่อ ใครจะไปคิดว่าขณะที่เจ้าฮูหยิน
อยู่ในห้องกลับช่วยปิดบังให้บุตรสาวกระโดดออกทางหน้าต่างหนีไป และ
ดูเหมือนจะมีคนรอรับนางอยู่ด้านนอกโรงเตี๊ยม ข้าคิดไม่ถึงว่าเจ้าฮูหยิน
จะใช้อุบายนี้ ส่วนข้าก็ยังไม่ได้ส่งคนกลับไปเฝ้าด้านหลังห้อง...นายน้อย
เข้าใจความสามารถ ท่านจะดูค่าทุบตีอย่างไรก็ได้ขอรับ"

พอหานหลินฟังรู้ว่าเจ้าเพย์เออร์ไปตรงแม่น้ำแล้วจู่ๆ ก็กระจ่างแจ้ง
แก่ใจ น่าจะเกี่ยวข้องกับเด็กน้อยสองคนนั้นอย่างหนึ่งไม่พ้น ต้องมีคนส่งข่าว
ถึงนาง มิน่าข้ายังมอมยาสลบห่อนั้นให้ด้วย

ส่วนคนที่ทำให้นางเชื่อฟังคำพูดได้เพียงนี้ นอกจากเงินคู่มือ
ของนางแล้วก็นึกไม่ออกว่ายังมีใครอื่นอีก

เห็นที่ว่าหลังเงินเสียหน้าที่หมู่บ้านเฟิงหว่ย เขาก็กู้หน้าคืนมาได้
เพราะเจ้าเพย์เออร์แล้ว

ทันทีที่นางกลับไปอยู่ข้างกายจิ๋วเงิน ชาวสื่อเรื่องที่จิ๋วเงินกับเขาเซ่ง
บาดหมางกันย่อมถูกลบล้างไปเอง

จิ๋วเงินสามารถยิ้มปากของเขาเพย์เออร์สร้างเรื่องโกหกว่าเขาเซ่ง
ลวงลับไปแล้ว และใช้ฐานะผู้สืบทอดของเขาเซ่งเป็นฉากบังหน้าต่อไปได้
อย่างเต็มภาคภูมิ เพื่อหลอกลวงคนทั้งใต้หล้า...

หานหลินเฟิงไม่ได้ตำหนิซึ่งหยาง เพราะมีใช้ว่าพวกเขาทำงานบกพร่อง
แต่เขาฮูหยินจงใจปล่อยบุตรสาวหนีไปเอง เป็นเรื่องที่ยากจะป้องกันได้

"ผู้บัญชาการเขารู้เรื่องนี้หรือไม่ เขาว่าอย่างไรบ้าง"

ซึ่งหยางกล่าว "ท่านผู้บัญชาการเขาเกือบขาดใจตายเพราะโกรธ
ภรรยากับบุตรสาวของตนขอรับ หากมิใช่ท่านหมอบที่ติดตามไปด้วยฝังเข็ม
ได้ทันท่วงที ถึงเป็นโสมพันปีก็ยื้อชีวิตไว้ไม่ได้ เขาเขียนหนังสือหย่าให้
เขาฮูหยิน ทั้งยังให้นางกลับบ้านเดิมไปเสีย เขาฮูหยินผู้นั้นเป็นสตรีโง่เขลา
เบาปัญญาโดยแท้ นางร้องให้พลางพูดว่านี้เป็นเรื่องส่วนตัวของชายหญิง
พวกเขาที่เป็นบิดามารดาต่างหากก็ดักคั่นคู่ครองดี ๆ ของบุตรสาว"

ดูเหมือนว่าสองแม่ลูกอ่านบทละครมากเกินไป ถึงได้รู้สึกว่จิ๋วเงิน
เป็นดั่งนกอินทรีที่หมายสยายปีก แต่เขาเซ่งเป็นพวกคร่ำครึ ถึงขัดขวาง
ไม่ให้นกอินทรีตัวนี้ได้สยายปีก

หากเป็นจริงตามที่จิ๋วเงินกล่าว เขาจะมีใช้เป็นที่ฮ่องเต้ของราชวงศ์
ในอนาคตหรือ ถ้าเช่นนั้นเขาเพย์เออร์ก็คือฮองเฮาภรรยาที่ช่วยเขายึดครอง
แผ่นดิน แล้วคนเป็นมารดาจะขัดขวางความมั่งคั่งรุ่งเรืองของบุตรสาว
ได้อย่างไร

ซึ่งหยางล้วงจดหมายฉบับหนึ่งจากออกสื่อส่งให้หานหลินเฟิง
จดหมายเป็นลายมือของเขาเซ่ง มีเนื้อความไม่กี่ประโยค ต้องการบอก

เพียงอย่างเดียวว่าภรรยาที่มีความคิดอ่านตื่นเงิน บุตรสาวอกตัญญู กลายเป็นอาวุธในมือโจรร้าย ขอให้ห่านหลินเฟิงยึดถือแผนการใหญ่เป็นที่ตั้ง ตัดสินชี้ขาดเองโดยไม่ต้องเห็นแก่เขา

Чуฉั่วฉวี่นฟังแล้วก็ถอนใจยาวคราหนึ่ง ความลำบากใจของเขาซึ่งเคยออกมาในเนื้อความที่แสนสับสนนั้นแล้ว

ที่เขาบอกว่า 'ตัดสินชี้ขาดเอง' ก็หมายความว่า จะมอบความเป็นความตายของบุตรสาวไว้ในกำมือของห่านหลินเฟิง ไม่ขอยุ่งเกี่ยวโดยสิ้นเชิง

พอห่านหลินเฟิงเล่าที่มาที่ไปของเรื่องนี้ให้นางฟัง Чуฉั่วฉวี่นยังรู้สึกโกรธจนแน่นหน้าอกอยู่บ้าง

"เขาฮุยหนีไม่ได้ล่วงรู้เรื่องที่ฉิวเจิ้นวางยาเขาเซ็งหรือไร นางช่างไม่คิดเสียบ้างว่าบุตรสาวตนเองฝากชีวิตไว้กับบุรุษเช่นนี้จะมีจุดจบที่ดีอันใดได้"

ห่านหลินเฟิงกล่าวเสียงเรียบ "เรื่องที่ฉิวเจิ้นพิชิตเมืองจยาหย่งได้อย่างยิ่งใหญ่ถูกเล่าลือกันระบั้งเซ้งแซ่ไปทั่ว พวกนางสองแม่ลูกก็ได้ยินได้ฟังบ้างระหว่างทาง ในจดหมายที่ฉิวเจิ้นส่งให้เขาเพย์เออร์คงจะเป็นคำสัญญาหลมๆ แล้งๆ ให้นางเกิดความหวัง"

Чуฉั่วฉวี่นไม่อาจมีความรู้สึกร่วมไปกับการบูชาความรักถึงขั้นสละได้ ทุกสิ่งเช่นฟางจิ้นชูกับเขาเพย์เออร์ และการที่เขาเซ็งให้ห่านหลินเฟิงเป็นคนตัดสินชะตากรรมของบุตรสาว เห็นได้ชัดว่าเขาปิดปัญหายุ่งยากมาให้ห่านหลินเฟิงด้วยพร้อมกัน

หากนิ่งดูดา ยฉิวเจิ้นซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบุตรเขยของเขาเซ็งจะเปรียบเสมือนพยัคฆ์ติดปีก ผลลัพธ์ที่ตามมานั้นจะร้ายแรงเพียงใดก็ยากจะคาดเดา! แต่ถ้าจะผดุงความชอบธรรมโดยไม่เห็นแก่สายสัมพันธ์ฉันญาติมิตร หาโอกาสสังหารเขาเพย์เออร์ก็จะผิดต่อมิตรภาพระหว่างพี่น้องร่วมสาบานของ

หานหลินเฟิงกับเจาเซิ่ง

ซูว์อวี่นนี่ก็โมโหแทนหานหลินเฟิง แต่นางก็คิดไม่ออกในชั่วครู่ ซ้ำยามว่าควรรับมือกับสถานการณ์กลับไม่เข้าคายเป็นอย่างไรรกันแน่

ทางด้านหานหลินเฟิงกลับสงบเยือกเย็น เมื่อนางเอ่ยถาม เขาก็ตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย "ตอนนี้ทำได้เพียงดูสถานการณ์ไปที่ละก้าว ทว่าจะให้ฉิวเจิ้นเอาชื่อของเจาเซิ่งไปใช้เป็นเครื่องมือไม่ได้เด็ดขาด"

นางสายหน้า "จะทำตามคำบอกเป็นนัยของเจาเซิ่งก็ไม่ได้เจ้าคะ ถ้าคุณหนูเจาจบชีวิตลง ฉิวเจิ้นก็คงจะยกจุดนี้มาขายให้เป็นเรื่องใหญ่ เดิมทีเขาก็เป็นคนบ้านแตกสาแหรกขาดอยู่แล้ว หากภรรยาผู้เป็นที่รักถูกคนสังหาร อีกจะยิ่งเชิดชูความเป็นวีรบุรุษผู้มีชะตาอาภัพในใจผู้คนมากขึ้น ต่อให้เขาพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินก็ชอบด้วยเหตุผล!"

หานหลินเฟิงลูบเรือนผมสลวยที่ปล่อยสยายลงกลางแผ่นหลังของนาง "หากเจาเซิ่งแต่งภรรยาที่เหมือนกับเจ้าก็คงดี..."

เจาเพ่ยเอ๋อรู้ดีอันเอาแต่ใจตนเช่นนี้เป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดู บุตรสาวไม่ดีของเจาฮูหยินอย่างปฏิเสธไม่ได้ หากเป็นครอบครัวธรรมดา ยังพอทำเนา แต่ในสภาพการณ์ยามนี้ของเจาเซิ่งกลับเป็นจุดอ่อนถึงตายได้

ซูว์อวี่นทอดถอนใจ หากพินิจจากความเป็นมาของฉิวเจิ้น นางคิดว่า ในใจบุรุษเช่นนี้คงไม่มีความรักหวานซึ้งของชายหญิงอยู่แม้เพียงสักเศษเสี้ยว เจาเพ่ยเอ๋อผู้นั้นคงเลือกคู่ชีวิตผิดแล้ว

เมื่อได้ยินคำกล่าวอย่างทอดถอนใจของหานหลินเฟิง นางก็แสวงพูดว่า "ได้ ข้าตกลงจะแต่งงานใหม่ ท่านจัดเตรียมสินเดิมเจ้าสาวให้ข้าก็แล้วกัน!"

เขาหยิกแก้มนาง "พอพูดเรื่องนี้เจ้าก็รับคำทันที อย่าแม้แต่จะคิด! ยังจะให้เตรียมสินเดิมเจ้าสาวให้เจ้าอีก ดาบเล่มนั้นของข้าอยากได้หรือไม่"

ชูลวอวินใช้แขนโอบรอบคอเขา คล้ายมีแล้วจุมพิตแก้มบุรุษที่ทำหน้า
บึ้งตึง ปกติดูเป็นคนนุ่มนวลใจเย็น แต่พอได้ยินคำพูดเช่นนี้ที่ไรเขาก็จะ
ชักสีหน้าทันที

ทว่าสถานการณ์ในขณะนี้ตั้งมือจริงๆ นางครุ่นคิดตรึกตรองไปมาแล้ว
พลันเอ่ยขึ้น "เอาเป็นว่าจะให้จิวเจินมีเงินทองมากเกินไปได้ เฉาเซ่ง
มอบสมุดบัญชีเงินกู้ยืมจากคหบดีทุกเมืองให้ท่านมาไม่ใช่หรือ ท่าน
หาซื้อผู้อุปถัมภ์รายใหญ่ที่สุดออกมา คิดหาวิธีปิดบอเงินบอทองของจิวเจิน
ก็พอ อีกอย่างเฉาเซ่งจะต้องหายดีให้ได้ หากเขาล้มลงในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ
เช่นนี้จะควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ยาก"

ชูลวอวินเพียงคิดอ่านตามประสาคนทำการค้า ในเมื่อจิวเจินคิดจะ
ทำการใหญ่ก็เพียงตัดแหล่งทุนรอนของเขาเป็นอันสิ้นเรื่อง

หานหลินเฟิงดวงตาเป็นประกาย ก้มหน้าลงจุมพิตนางครวหนึ่ง
อย่างหำใจไม่อยู่ "วิธีนี้ของเจ้าเข้าที่ ขอให้ข้าลองคิดดูก่อน"

บัดนี้จิวเจินฉกฉวยผลสำเร็จของกองทัพกบฏไปใช้ประโยชน์ ถ้า
ไม่ขัดขวางก็ไม่กล้าคิดแล้วว่าผลลัพธ์ที่ตามมาจะเป็นเช่นไร

กระนั้นติดขัดที่ศักดิ์ฐานะของตน เขาจะบ่มบ่ามไปขออยู่ภายใต้
บังคับบัญชาจ้าวตั้งโดยตรงไม่ได้ ยามนี้การแย่งชิงตำแหน่งรัชทายาท
กำลังดุเดือด ส่วนทางชายแดนก็มีทั้งศึกภายนอกและศึกภายใน

สิ่งที่เขาพอทำได้ก็คือสะสมปัญหาจุกจิกที่สามารถช่วยให้จ้าวตั้ง
รักษาความสงบของชายแดนไว้ได้ โดยตั้งอยู่บนเงื่อนไขที่ว่าจ้าวตั้ง
ต้องปกป้องคนทั้งจวนต้องให้ปลอดภัย

ยามนี้ล่วงเข้าฤดูใบไม้ผลิ เป็นเวลาที่อากาศอบอุ่น มวลพฤษชาติ
แตกหน่อผลิบานเขียวขจี พวกชาวเถี่ยฝูก็คงจะเริ่มกระเหี้ยนกระหือรือแล้ว...

อีกด้านหนึ่งตอนแรกฉิวเจินนึกว่าไปที่ค่ายเสปียงเขียนซีแล้ว
ฉวยโอกาสระเบิดที่นั่นให้พังพินาศน่าจะเป็นเรื่องง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

ใครจะคาดคิดว่าเขากลับต้องตกตะลึงกับการคุ้มกันอย่างรัดกุม
แน่นหนาดุจปราการเหล็กของค่ายเขียนซีก่อน ต่อจากนั้นยังถูกคนพัน
ด้วยดาบที่หนึ่งที่หมู่บ้านเฟิงเหว่ย

คนที่ประมือกับเขาผู้นั้นไม่เพียงออกกระบวน์ท่าจูโจมอย่างโหดเหี้ยม
แต่ยังรู้ชื่อของเขาด้วย!

หลังจากเสียท่าที่ป่าปีศาจ ฉิวเจินต้องหนีหัวซุกหัวซุนกลับมาเป็น
ครั้งที่สอง บาดแผลบนไหล่ยังลึกถึงกระดูก ต้องให้หมอใช้สายเอ็นตกลา
เย็บแผล

แต่เทียบกับความรู้สึกปวดระบมจากบาดแผลบนไหล่ ฉิวเจิน
รู้สึกเจ็บใจมากกว่า...บุรุษใบหน้าที่คมคายที่เรียกชื่อเขาคณันนั้นเป็นผู้ใดกันแน่
มีวรยุทธ์ยอดเยี่ยมเช่นนี้ไม่น่าจะเป็นพวกไร้ชื่อเสียงในกองทัพต้าเว่ย

เขาขบคิดจนศีรษะแทบแตกแล้วยังนึกไม่ออกว่าลักษณะของคนคนนี้
จะตรงกับใครได้ หรือว่าอีกฝ่ายคือแม่ทัพน้อยจ้าวกุยแปย?

ทว่าดูจากรูปร่างโฉมโนมพรรณคล้ายว่าจะอายุมากกว่าจ้าวกุยแปย อีกทั้ง
ใบหน้าที่ยังดูจะแฝงเชื้อสายชนต่างเผ่าไว้...เขาไม่เคยได้ยินว่าบรรพบุรุษของ
จ้าวกุยแปยเป็นชาวแคว้นอื่น

เขาเรียกสายลับที่เข้านอกออกในเหลียงโจวมาพบแล้วบรรยาย
รูปร่างหน้าตาของคนผู้นั้นให้ฟังคร่าวๆ

สายลับก็ฉงนงงัน บอกแต่ว่าฟังดูแล้วไม่เหมือนจะเป็นจ้าวกุยแปย
ที่นี้เป็นแดนเหนือ มีชาวพื้นเมืองที่แต่งงานข้ามแคว้นไม่น้อย ดังนั้น
ในกองทัพต้าเว่ยต้องมีคนที่มิได้หน้าของชนต่างเผ่าอยู่ไม่น้อยเช่นกัน ทว่า

ส่วนใหญ่ล้วนใบหน้าคมคายตลึงเท่านั้น ไม่ถึงขั้นหล่อเหลา...

แต่ไม่ว่าใครก็ตามดูเหมือนจะมองข้ามเจ้าเศษสวะของจวนเป่ย์เจินอ๋องผู้นั้นไปโดยไม่ทันคิด ถึงอย่างไรการสงสัยคนไร้ค่าพรรคนี้สักชั่วอึดใจก็ยังเป็นเรื่องเปลือกสมอง

ทว่าที่หมู่บ้านเฟิงเหว่ยเตรียมการป้องกันระวังภัยอย่างเข้มงวด กวดขันพอ ดูเห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาของหานหลินเฟิงจะมีคนเก่งไม่น้อย!

ขณะที่ฉิวเจิ้นครุ่นคิดหาคำตอบไม่ได้ พรรคพวกที่เขาส่งออกไปอีกกลุ่มหนึ่งปฏิบัติภารกิจได้สำเร็จ พาเฉาเพ่ยเอ๋อร์กลับมาอย่างปลอดภัยโดยไม่บุบสลาย

เมื่อเห็นเด็กสาวที่ปรับตัวมากกลับมาได้ในที่สุด เขาก็ระบายลมหายใจยาวเหยียดคราหนึ่ง ยิ้มน้อยๆ เดินไปต้อนรับคู่หมั้นของตนเอง ทว่าตอนเข้าไปใกล้เฉาเพ่ยเอ๋อร์ก็เงื้อมือตบหน้าเขาสุดแรง

ฉิวเจิ้นไม่ทันตั้งตัวจึงถูกตบจนหน้าหัน เขาเบือนหน้ากลับมาซ้ำๆ หรีตามองดูนาง

เฉาเพ่ยเอ๋อร์ถลึงตากว้าง กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา "ท่านพ่อข้าบอกว่าถูกท่านวางยาสลบ เดิมทีข้ายังไม่เชื่อ...แต่เห็นยาที่ท่านให้ข้ามาก็คือยาสลบเช่นกัน! ท่านบอกมา เหตุใดต้องทำกับท่านพ่อข้าเช่นนี้"

ฉิวเจิ้นใช้ลิ้นดันแก้มที่เจ็บแปลบจากแรงตบ เขายิ้มอย่างไม่แยแส มองนางพลางพูด "ในเมื่อเจ้าปักใจเชื่อคำพูดของเขาแล้ว เหตุใดยังกลับมาอีก"

นางมองดูสีหน้าท่าทางไม่ยี่หระเช่นพวกอันธพาลเกรงของบุรุษเบื้องหน้า ด้วยอารมณ์หลากหลายปะปนกันไป เป็นความรู้สึกทั้งรักทั้งชังโดยแท้

เด็กสาวแหม่แจ้ใจดีว่าคำพูดของบิดาคงเป็นความจริง แต่นาง

ตัดใจจากบุรุษผู้นี้ไม่ได้สักที ในใจยังมีความหวังว่าเขาจะมีคำอธิบาย
ที่มีน้ำหนักมาพูดหว่านล้อมตนเองได้

ไม่คิดว่าจะกลับมามีอาการอย่างลำบากยากเย็นเพียงนี้ สิ่งที่ได้รับคือรอยยิ้ม
ไม่แยแสบนใบหน้าเขา ช่วงขณะนี้เขาเพย์เออร์ทั้งว่าอุ่นใจและโกรธเคือง
ทำให้น้ำตาไหลรินออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่

ฉิวเงินเหี้ยดยิ้มมุมปากมองดูนางรำให้ครูหนึ่งแล้วเดินเข้าไป
โอบไหล่นาง ทอดน้ำเสียงอ่อนลงกล่าวว่า "คนอื่นอาจไม่เข้าใจข้า แต่เจ้า
จะไม่เข้าใจข้าเสียหรือ ข้าเคารพนับถือผู้บัญชาการเฉาอย่างยิ่ง เพียงแต่
ข้ากับเขามีความคิดเรื่องอนาคตของกองทัพกบฏแตกต่างกันอยู่มาก บิดาเจ้า
คิดแต่จะไปตามเส้นทางสันติปรองดอง โดยหวังว่าราชสำนักจะเปลี่ยนท่าที
และอนุญาตให้เขาพิชิตดินแดนคืน ทว่าข้ามีความแค้นฝังลึกกับฮ่องเต้สุนัข
นั้น แล้วจะเดินในเส้นทางสันติปรองดองได้อย่างไร เจ้าเป็นคนที่เข้าใจข้า
มิใช่หรือ ถึงข้าจะให้บิดาเจ้ากลับไปหลายต้น แต่ไม่ได้หมายปองชีวิตเขา
เหตุใดเจ้าถึงระแวงสงสัยข้าตามบิดาเจ้าเล่า"

เฉาเพย์เออร์ได้ยินคำกล่าวนี้นี้ของเขาก็รู้สึกผิดขึ้นมาหลายส่วน ไซ้แล้ว...
พี่ฉิวกับท่านพ่อมีความคิดเห็นต่อราชสำนักไม่ตรงกันมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

อีกประการหนึ่งครอบครัวของฉิวเงินล้วนตายด้วยน้ำมือฮ่องเต้
แห่งแคว้นต้าเว่ย จะให้เขาสวามิภักดิ์ต่อราชสำนัก นี่จะมีใชนับถือใจ
เป็นบิดาหรือไร ท่านพ่อสร้างความลำบากใจให้เขาแล้วจริงๆ...

ฉิวเงินเข้าใจสตรีนางนี้ดี แม้ท่าทางจะดูละม้ายคล้ายแมวป่าส่ายเขี้ยว
กางเล็บ ทว่าแท้จริงแล้วเป็นคนหูเบา มีหน้าซำยังลุ่มหลงมีใจให้เขา กับสตรี
เช่นนี้จะยอมเป็นเบี้ยล่างมากไปไม่ได้ แค่อ่อนข้อให้เล็กน้อยแล้วแสดง
ความอ่อนโยนต่อนางบ้างเท่านั้นเป็นพอ

เมื่อเอ่ยถึงญาติพี่น้องสกุลจิวที่ถูกประหารทั้งตระกูล เจาเพย์เออร์ก็ลดเสียงให้เบาลงดังคาด นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงละอายใจ

"ท่านพ่อข้าไม่เห็นอกเห็นใจท่านมากพอจริงๆ แต่ท่านก็ไม่อาจ..."

จิวเจิ้นเอ่ยอย่างนุ่มนวลตบหนาง "เจ้าเล่าเรียนหนังสือได้ไม่กี่วัน ยังมองการณ์ไกลไม่พอ ข้าจะไม่เรียกร้องอะไรจากเจ้า ดังคำกล่าวที่ว่า ผู้ทำการใหญ่ต้องไม่สนใจเรื่องเล็กน้อย เวลานี้ข้าตีเมืองจยาหย่งได้แล้ว ขวัญพหรรทั้งกองทัพกำลังฮึกเหิม รอเมื่อข้าได้ครองแผ่นดินจะพาเจ้าไปพบ ผู้บัญชาการเนาโขกศิระะรับผิดชอบด้วยตนเอง จะลงโทษอย่างไรก็สุดแท้แต่เขา... ทว่าก่อนหน้านี้ข้าไม่มีเวลามารักษาความสัมพันธ์กับใครๆ อีกทั้งไม่ปรารถนาให้สตรีของข้าไม่เห็นแก่ส่วนรวม คอยแต่จะเป็นตัวถ่วงรั้งข้าไว้ เช่นนี้ เพย์เออร์ เจ้าจะยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ข้าหรือไม่"

นางมองจิวเจิ้น ยามเขากล่าวถ้อยคำทั้งหมดนี้แม้บาร์มีนาเกรงขาม ประหนึ่งเป็นผู้ปกครองแผ่นดินไปแล้ว หากนางมีวาทะก่อนหน้าไม่หยุดอีก จะมีใช้หญิงชนบทที่หูดาบแคบหรือ แล้วจะเป็นสตรีที่คู่ควรอยู่ข้างกายเขา เป็นมารดาของแผ่นดินในวันข้างหน้าได้อย่างไร

เจาเพย์เออร์ซึ่งไร้รูปสมบัติมักรู้สึกต่ำต้อยยามอยู่กับจิวเจิ้นบุษรูปงาม เห็นใครเป็นธรรมดา ถ้ายังไม่มีคุณสมบัติใดๆ อีก นางจะมีสิทธิ์อะไรได้ยืนเคียงข้างบุรุษที่โดดเด่นเช่นนี้

เพราะเหตุนี้นางจึงตั้งมั่นที่จะเป็นภรรยาที่ดีของเขาให้ได้

ดังนั้นพอจิวเจิ้นเอ่ยถาม นางก็ลดความผยองลงโดยไม่รู้ตัว พยักหน้าอย่างเคารพเพื่อฟัง...จิวเจิ้นไม่มีคนในครอบครัวอยู่ในโลกนี้แม้เพียงสักคน หากนางเองก็ไม่สนับสนุนไม่เชื่อถือเขา เขาจะไม่โดดเดี่ยวเดียวดายไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่หรือ

ครั้นเห็นแววสงสารเห็นใจในดวงตานาง รอยยิ้มของฉิวเงินก็ยิ่งขยายกว้างขึ้น เพราะเขารู้แล้วว่าอุบายจดหมายป่าวประกาศที่เฉาเซิงใช้เล่นงานเขานั้นสามารถคลี่คลายได้อย่างราบรื่นแล้ว!

เหตุการณ์ในเวลาต่อมาเป็นไปตามที่ชูลั่วววินคาดเดาไว้ล่วงหน้า หลังเฉาเพยเออร์กลับไปอยู่กับฉิวเงินแล้วก็แต่งงานกับเขาทันที

นางยังบอกกล่าวต่อคนนอกไปทั่วว่าบิดาป่วยหนักไปพักรักษาตัวอยู่ในสถานที่เงียบสงบ ส่วนจดหมายป่าวประกาศที่แพร่กระจายไปทุกเมืองก่อนหน้านี้มีคนแอบอ้างชื่อบิดานางเขียนขึ้นเอง เชื่อถือมิได้!

ชั่วขณะนั้นเกิดเสียงโชนกันไปทั่วกองทัพจนกว่าจดหมายป่าวประกาศลายมือเฉาเซิงนั้นเป็นของปลอม ในเมื่อคุณหนูเฉาเป็นฝ่ายหนีจากเงื้อมมือของโจรร้ายมาได้เองก็พิสูจน์ได้ว่าฉิวเงินกับเฉาเซิงไม่ได้บาดหมางกัน ชาวสื่อก่อนหน้านี้เป็นการสาดโคลนใส่ฉิวเงินทั้งสิ้น

ฉิวเงินยังอาศัยการแต่งงานกอบโกยเงินทองได้ก้อนโต บรรดาคนสนิทสนมกับเฉาเซิงทั้งหลายพากันมอบซองแดงเป็นของขวัญอวยพร

ที่บอกว่าซองแดง ความจริงแล้วคือค่าคุ้มครองเพื่อให้ทุกฝ่ายอยู่ร่วมกันอย่างสุขสงบ ถึงอย่างไรตอนนี้ฉิวเงินก็กำลังแข็งแกร่งไร้ผู้ต้านทาน มอบเงินให้เขาบ้างเป็นการเหลือทางหนีทีไล่ให้ตนเองสักทาง นี่ต่างหากคือวิถีแห่งการเอาตัวรอดในกลียุค

ในบรรดานั้นยังมิใช่ผู้อุปถัมภ์ที่กลับคนหนึ่งที่จะเกื้อหนุนด้วยเงินก้อนใหญ่ที่สุด เพียงรอผู้อุปถัมภ์ที่กลับรวบรวมเงินทองมามอบให้ หลังจากนั้นฉิวเงินก็จะหมดกังวลได้โดยสิ้นเชิง!

รวมความว่าฉิวเงินรักษาขวัญกำลังใจของทหารไว้ได้ รออีกสักพัก

ยังจะมีเงินทองใช้สอยได้คล่องมือขึ้นอีก แม้ว่าจะเสียศูนย์ไปเพราะความขัดแย้งภายในก่อนหน้านี้ แต่ยังกลับมาซบถลั่นกลองรบอีกครั้งได้อย่างไม่เป็นปัญหา

แค่ว่าเขาถูกบุรุษปริศนาใช้ดาบฟันที่หนึ่งที่หมู่บ้านเฟิงเหว่ย อาการค่อนข้างสาหัส ยังจำเป็นต้องพักฟื้น กอปรกับต้องรอเสบียงอาหารและอาวุธ หากหมายจะระดมพลบุกโจมตีอีกก็ต้องจัดเตรียมกระบวนทัพใหม่ระยะหนึ่ง

เนื่องจากเสียเมืองจยาหย่งให้กองทัพบุกไปแล้ว แนวรบรุกคืบมาใกล้ เหลียงโจวไม่ขาดสาย แม้ว่าไฟสงครามยังไม่ลุกลามมาถึง แต่ครอบครัวของคบดีและขุนนางมากมายเริ่มเตรียมการล่าถอยกันไม่หยุด

ชายาเป่ย์เจิ้นอ๋องก็คิดอยากจะเอาอย่างสตรีเรือนในของหวังอวี่น ถอยไปอยู่อยู่ใจลวงหน้าเป็นอันสิ้นเรื่อง

ที่นั่นเจริญรุ่งเรือง อากาศก็ดีกว่าเหลียงโจวซึ่งขณะนี้อยู่ในสภาวะระส่ำระสาย ต่อให้จวนอ๋องละทิ้งอาณาเขตพระราชทานไปหลบภัยชั่วคราว ก็มีเหตุผลพียงขึ้น

นางได้ยินมาว่ากองทัพบุกป่าเถื่อนยิ่ง ตอนบุกเมืองจยาหย่ง บุตรสาวตระกูลเศรษฐีไม่น้อยถูกพวกทหารม้าใจทราวมุดคร่ำไปเป็นรางวัลตอบแทนความดีความชอบให้สามทัพ* ถึงขั้นมีคนถูกย่ำยีขึ้นใจจนเสียสติ

ตัวนางแก่ชราโรยราแล้วกลับไม่เป็นอะไร แต่บุตรสาวอยู่ในวัยสาวสะพรั่งพอดี จะปล่อยให้นางตกอยู่ในอันตรายเช่นนี้ไม่ได้

ทว่าเป่ย์เจิ้นอ๋องไม่เห็นด้วย บอกว่าเหลียงโจวเป็นอาณาเขตในความดูแลของเขา มีอย่างที่ได้ที่ตนเองจะหลบหนีก่อนผู้อื่น

ในอดีตตั้งแต่ไ่หวงทรงหาญกล้าปานใด เป็นผู้บัญชาการทัพอยู่

* สามทัพ ในสมัยโบราณนอกจากเป็นคำเรียกกองทัพโดยรวม ยังหมายถึงกองทัพหน้า กองทัพกลาง และกองทัพหลัง หรือกองทัพซ้าย กองทัพกลาง และกองทัพขวา

ด้านหน้า ถึงต้องเสี่ยงภัยถูกจับเป็นเชลยศึกก็ไม่วิ่งหนีหัวซุกหัวซุน เขาในฐานะบุตรหลานสกุลหลานสายเลือดแข็งเต๋อให้หวังจะสร้างความอัปยศให้บรรพบุรุษของตนเองไม่ได้เป็นอันขาด

วันนี้หานหลินเฟิงพาซูลั่วววินกลับมากินอาหารที่จวนอ๋อง เห็นชายาเป่ย์เจิ้นอ๋องกับท่านอ๋องทะเลาะโต้เถียงกันด้วยเรื่องนี้อีกแล้ว

สุดท้ายท่านอ๋องคร้านจะพูดกับชายาเป่ย์เจิ้นอ๋อง เขาเอ่ยถามบุตรชายโดยตรง "เจ้ามีความเห็นเช่นไร"

หานหลินเฟิงวางตะเกียบ กล่าวตอบอย่างอ่อนน้อม "พูดเรื่องถอยหนีตอนนี้ยังเร็วเกินไป จะอย่างไรกองทัพใหญ่ของราชบุตรเขยก็ยังไม่ถึงข้าเชื่อกันในตัวแม่ทัพจ้าว รอดต่อไปอีกสักนิดก็ไม่เสียหายขอรับ"

ชายาเป่ย์เจิ้นอ๋องเห็นบุตรชายไม่พูดเข้าข้างตนเอง นางก็แค้นเสียงกล่าว "เจ้าไม่ส่งสารน้องสาวก็ต้องส่งสารภรรยาเจ้าบ้าง ได้ยินว่าหมู่บ้านเฟิงเหว่ยก็ถูกพวกโจรร้ายบุกโจมตี ลั่วววินรูปโฉมงดงาม ทั้งยังเป็นหญิงตาบอดไร้ทางสู้ เจ้าไม่เห็นว่านางจะตกอยู่ในกำมือโจรภบฏหรือ"

แม้ซูลั่วววินเริ่มรับรู้ความมืดกับความสว่างได้อีกครั้ง แต่นางยังไม่ได้บอกกล่าวให้รู้กันทั่ว เพียงรอฟื้นฟูสายตาให้กลับมาเป็นปกติดังเดิมเสียก่อน

ครั้นได้ยินมารดาสามีพูดว่านางตาบอด ซูลั่วววินก็ยิ้มบางๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "สำหรับข้าก็สุดแท้แต่ชื่อจ้าวจะ ในเมื่อเขาบอกว่ายังไม่มีเป็นไร ข้าก็คร้านจะเป็นกังวลกับเรื่องพวกนั้น..."

ชายาเป่ย์เจิ้นอ๋องพูดเยาะๆ "ใช่ ไครๆ ก็รู้ว่าเจ้าเป็นภรรยาที่แสนประเสริฐ ก่อนหน้านี้ยอมถูกตีดินนินทาเพื่อช่วยเฟิงเอ๋อร์ส่งเสปียง แต่กลับไม่บอกไม่กล่าวข้าสักคำ ตามความเห็นข้าไม่ใช่คร้านจะเป็นกังวลอย่างเดียว ยังคร้านจะพูดด้วย!"

เวลานี้สตรีเรือนในของทหารทั่วทั้งเหลียงโจวรู้เรื่องที่ชูลั่วววินใช้ข้ออ้างซื้อเครื่องเรือนบังหน้าช่วยเหลือหานหลินเฟิงส่งเสบียงกันหมดแล้ว หานหลินเฟิงก็บอกกล่าวกับคนนอกว่ากลัวกองทัพกบฏแย่งชิงเสบียง ถึงได้ทำเช่นนี้เป็นการตบตาอำพราง

แต่ก่อนหน้านั้นชูลั่วววินมิได้แพร่กระจายให้ชาวยาเป่ย์เจิ้นอ่องรู้สักคำ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะส่งคนมาดุด่าต่าหนิงก็ครั้งกั้น นางก็ปิดปากสนิทไม่ได้เอียง แม้เพียงสักครั้งคำ

ตอนที่ความจริงเปิดเผย เป็นเหตุให้ชาวยาเป่ย์เจิ้นอ่องซึ่งส่งคนไปด่าทอนางอย่างรุนแรงก่อนหน้านี้ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ใดอยู่บ้าง

ชูลั่วววินรู้ว่ามารดาสามีเริ่มพาลตามเคย นางก็เผยยิ้มอย่างนุ่มนวล "ข้าไม่ทราบด้วยซ้ำว่าซื้อจื่อขลุ่ยของใดกันแน่ คนที่ครัวนั้นจะพูดที่สุดเป็นเขานั่นเองเจ้าคะ เป็นเหตุให้ข้าดีใจเก้อ นึกว่าเขาซื้อของมาให้ข้าจริงๆ โชคดีที่ภายหลังท่านแม่ส่งคนมาตำหนิ ทำให้ข้ารู้ว่าคนในจวนอ่องใช้ชีวิตอย่างสมถะเรียบง่าย ถึงได้รู้สึกผิดในใจ คิดทบทวนตนเองว่าไม่ควรร้องขอสิ่งนั้นสิ่งนี้จากซื้อจื่อมากเกินไป จึงคิดจะคืนของ มิฉะนั้นปกติถ้าต้องดีใจเก้อเช่นนี้ ข้าคงทะเลาะกับซื้อจื่อยกใหญ่ไปแล้ว"

นางกล่าววาจาได้ลื่นไหลอย่างจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน เริ่มจากออกตัวปฏิเสธก่อนแล้วค่อยเอ่ยชมมารดาสามีที่ส่งคนมาตำหนิหลายครั้งว่าไม่เสียเปล่า สุดท้ายยังบอกว่าตนเองกับมารดาสามีต่างหลงลืมปากของพวกบุรุษไม่ต่างกัน

นับตั้งแต่ถูกหานหลินเฟิงต่อว่ายกหนึ่งว่าอย่าเห็นตนเองเป็นขุนนางบริวารที่ปรึกษาของเขา คอยช่วยรับหน้าแทนไปเสียทุกเรื่อง ชูลั่วววินก็ปฏิบัติตาม ทุกครั้งล้วนผลักสามีออกมาขวางน้ำเชี่ยวโดยไม่ใจอ่อนยังมือสั่น

แล้วบนโต๊ะอาหารที่อยู่กันพร้อมหน้าทั้งครอบครัวในวันนี้ พอเห็น
ชายาเป่ย์เจิ้นอ๋องจะหาเรื่องอีกแล้ว นางก็รีบใช้สามี่เป็นเครื่องสังเวย
เพื่อเอาตัวรอด บัดความผิดที่หลอกลวงบิดามารดาไปให้เขา

ทางด้านหนานหลินเฟิงก็ยอมรับผิดแทนภรรยาอย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจ
"อาววินพูดไม่ผิด ความลับทางทหารชั้นนี้ข้ายอมบอกนางก่อนไม่ได้
เป็นธรรมดา หากท่านแม่จะโทษก็โทษข้าเถิดขอรับ"

ชายาเป่ย์เจิ้นอ๋องหาได้หลงกลไม่ นางสงสัยขึ้นจู่โจมอย่างเยาะๆ
ทว่าสามี่ภรรยาผู้นี้โยนกันไปมาจนปากกันออกนอกเรื่องที่ยกขึ้นมาพูด
ก่อนหน้านี้ไปแล้ว นางจะเอ่ยขึ้นมาสร้างความลำบากใจให้ลูกสะใภ้อีก
ก็ไม่เป็นการดี

ในเมื่อท่านอ๋องไม่ตอบตกลงเรื่องไปส่วยโจว นางก็ร้านจะพูดคุยกับ
พวกเขาอีก เพียงคืออาหารให้หนานเซี่ยวบุตรชายของตนเองอย่างเอาอกเอาใจ

สำนักศึกษาของหนานเซี่ยวหยุดพักเรียนระยะยาว ดังนั้นช่วงนี้เขาจึง
กลับมาอยู่ที่จวนอ๋อง

หนานเซี่ยวไม่มีใครสนใจเรื่องที่พวกพี่ชายสนทนากันนัก ทั้งยังไม่มี
อาการตอบสนองใดๆ ต่อการรบกวนที่ใกล้เข้ามาทุกที เพียงเห็นว่าเป็นการตีตน
ไปก่อนใช้อยู่สักหน่อย

เขาชื่นชอบศิลปะชั้นสูง ครั้นตอนนี้มีเวลว่างกลับมาก็รู้สึกว่าการมี
พี่สะใภ้สามี่ภรรยาเพิ่มขึ้นหนึ่งคนได้จัดตั้งจวนอ๋องให้ตกต่ำลง

ด้วยเหตุนี้คุณชายน้อยจึงมีความคิดจะจัดตั้งชุมนุมแต่งบทยกลอน
วาดภาพในจวนของตนเอง ให้บรรดาคนเก่งในเหลียงโจวมารวมตัวกัน
ส่วนเขาก็จะได้สาธิตฝีมือที่ฝึกฝนเคียงกรำมาจากส่วยโจวให้เป็นที่ประจักษ์

云鬓添香 4
Yun Bin Tian Xiang 4

หอมเกศา 4
ขวงซังจยาขวง เขียน
Honey Toast แปล

จำนวน 424 หน้า
ราคา 499 บาท

Published originally under the title of 《云鬓添香》(Yun Bin Tian Xiang)
Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3312-8

ภาพประกอบ 十七悠 Shi Qi You
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เมื่อดวงตาของ ‘ชูลั่วอวี่น’ กลับมามองเห็นอีกครั้ง
นางได้เห็น ‘ห่านหลินเฟิง’ เป็นครั้งแรกก็ถึงกับตกตะลึง
นั่นคือสามีของนางจริงๆ หรือ เหตุใดเขถึง... หล่อเหลาเพียงนั้นเล่า
นางคงทำบุญมาสามชาติสามภพ เข้าอารามบริจจาคำรูปเทียนเป็นนิมิต
ถึงมีวาสนาได้บุรุษหล่อเหลาเช่นนี้มากรอบครอง
ขณะที่ห่านหลินเฟิงสลดคราบน้ำตาพลัดตลึงใจไปอยู่แนวหน้า
เพื่อพาดพิงกับฉิวจั้นโจรภกฏและชาวเถี่ยฟู่ที่มารุกรานแคว้นต้าเว่ย
แต่เขกลับถูกเปิดโปงว่าสมรู้ร่วมคิดกับกองทัพภกฏ
มีหน้าช้ายิงธนบัตรเข้าค่ายเสฉงเซี่ยนซื้ออย่างไม่เขินมาพากล
ราวกับฟู่ที่อยู่เบื้องหลังตั้งใจจะบุดรากรอนโค่นเขาป่านนั้น
อีกทั้งยามนี้ท้องพระคลังแคว้นต้าเว่ยก็ขัดสนจนราษฎรต่างพากันอดอยาก
เพื่อเอาชีวิตรอดและเพื่อความสงบสุขของใต้หล้า
หรือว่าห่านหลินเฟิงต้อง ‘ก่อภกฏ’ แ่ยังชิงอำนาจจากฮ่องเต้เสียแล้ว

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหนังสือ

ทดลองอ่าน

หากทวารักษ์

ISBN 978-616-06-3312-8

9 786160 633128

ราคา 499 บาท